

COM A GRÈCIA... VAGA GENERAL JA!

nº 103 abril 2010 - donatiu 1,5 euros

Editorial	pàg 3	Internacional:	pàg 14-24
Pàgines centrals :	pàg 12-13	Grècia. Declaració del CEI	
A propòsit de la vaga general		Islàndia: No al pagament del deute il·legítim!	
Política	pàg 4-10 i 14-15	Iraq: eleccions	
Nacionalització de les elèctriques		Palestina Cap a la tercera Intifada?	
Situació política estatal (VII Conferència de LI)			
Resposta a Revolta Global			
Sindical	pàg 10-11	Suplement:	
Sentència contra la lluita dels treballadors		La propietat i la gestió de les empreses en la	
(ocupació pistes aeroport)		revolució espanyola	

Comença la gran retallada de despesa pública per finançar les operacions de «rescat» de la banca i les grans empreses del darrer anys. El dèficit públic va passar del 3,8% del PIB el 2008 a l'11'2% del 2009. Ara l'objectiu del Govern del PSOE és retallar 50.000 milions d'euros de la despesa pública en tres anys per reduir el dèficit al 3% el 2013. El 22 de març el Govern i les Comunitats Autònomes arribaven a un acord que compromet a aquestes a reduir la seva part, 10.000 milions d'euros. Encara que cal concretar mesures i xifres, la retallada suposa una ofensiva sobre les pensions, la sanitat, sous i plantilles de funcionaris, augment de l'IVA... és a dir les mateixes receptes que està aplicant ja el govern grec i que han provocat tres vagues generals. La reducció de la despesa pública és equivalent a la que ha decidit fer Grècia en el mateix període (baixar del 12 al 3%). Per això, l'estat espanyol com d'altres de la UE, té la mirada posada a Grècia, laboratori per veure com es fa pagar la crisi als treballadors/es i la capacitat de resistència d'aquests. És en funció de l'aplicació d'aquestes mesures que la Unió Europea i el FMI que son els dos avaladors del pla d'austeritat grec, aniran assegurant les línies de finançament. La Unió Europea es demostra clarament com l'Europa del capital.

En la revista que us presentem hi trobareu la declaració conjunta del Comitè d'Enllaç Internacional que formem amb el partit turc Front Obrer, perquè la lluita de la classe obrera grega és vital per tots els treballadors/es d'Europa. Ells actuen amb un pla que unifica el FMI, la UE, els Governos europeus i la patronal, i cal contraposar-hi un front comú dels treballadors i treballadores. Cal desenvolupar tota la solidaritat per derrotar el pla d'austeritat del Govern del «socialista» Papandreu. Si avui s'atura a Grècia demà podrà ser derrotat a l'estat espanyol.

Però hi ha un altre exemple de com aturar l'ofensiva del capital financer. A Islàndia la política de privatització de la banca, afegida a la crisi i a la nacionalització de les pèrdues va convertir un deute impagable en un problema d'estat. El Parlament i el Govern van intentar imposar el pagament del deute a la població, però aquesta ho va rebutjar en un referèndum amb més del 90% dels vots.

El centre d'aquesta segona etapa de la crisi capitalista és qui ha pagar la factura de la primera etapa. Ells volen carregar-la sobre els treballadors/es. Nosaltres responem que la crisi la pagui qui l'ha provocada: els capitalistes. Amb Grècia de rerefons es torna a posar al centre el debat de la vaga general. CCOO i UGT es neguen a concretar la lluita per defensar pensions i salaris. A la seva esquerra

CGT i altres sindicats sí parlen de vaga general però, sense la capacitat per convocar-la, tampoc han avençat un pla per construir un moviment des de la base que imposi a CCOO i UGT la convocatòria de la vaga. Posar les bases per avençar en aquest moviment per la vaga general i impulsar una campanya d'exigència a les direccions sindicals per la convocatòria són dues tasques imprescindibles.

El problema de la vaga general es combina amb el de la necessitat de donar un marc polític diferent als partits parlamentaris com un punt de trobada de treballadors/es i joves en lluita. En aquest sentit Lluita Internacionalista ha estat defensant des de fa anys la conformació de

plataformes d'organitzacions a l'esquerra de PSOE i IU. A les darreres eleccions al Parlament europeu vam participar a Iniciativa Internacionalista. Pensem que va ser un pas endavant, però malgrat tots els esforços no va tenir continuïtat. Ara Revolta Global davant les eleccions al Parlament de Catalunya de la tardor ha proposat impulsar una candidatura de l'esquerra. Lluita Internacionalista comparteix aquesta idea i respon positivament.

10 d'abril de 2010

**Posar les bases per
avençar en aquest
moviment per la
vaga general i im-
pulsar una
campanya
d'exigència a les
direccions sindicals
per la convocatòria
són dues tasques
imprescindibles.**

**De treballador/a
a treballador/a**

Campanya de solidaritat obrera amb les organitzacions haitianes Batay Ouvriye i Red de Organizaciones de la Zona Oeste (Roze) pels damnificats del terratrèmol del 12 de gener. Demana'ns bons d'ajut i xapes i organitza xerrades per exigir la retirada de les tropes i una reconstrucció al servei del poble haitià.

Nacionalització de les elèctriques

Les torres del capitalisme són les que han de caure

La companyia elèctrica ENDESA va qualificar de «catàstrofe» el temporal de neu que va afectar el dia 8 de març Catalunya, i sobretot les comarques gironines (en total, 220.000 afectats de 120 municipis). El motiu és que la línia d'alta tensió de 220 quilovolts de Red Eléctrica entre Vic i Juià es va desconnectar per la forta nevada. Aquesta línia transportadora d'electricitat és la que alimenta la xarxa d'ENDESA de les comarques gironines. El director general d'Endesa ràpidament va afirmar que les conseqüències de la nevada haurien sigut menors si ja funcionés la línia de molt alta tensió (MAT) que interconnectarà l'Estat espanyol i el francès. Van caure moltes torres en un espai relativament petit, i una quantitat enorme d'arbres al bosc. Els alcaldes de les comarques gironines van unir-se per carregar contra el govern i la companyia.

Qui en té la culpa?

La base de la culpa que s'atribueix a Endesa és que les línies han caigut i que no ho havien de fer. A la companyia no se li exigeix allò que se li ha d'exigir. La Generalitat, i en concret la conselleria d'Interior, encapçalada per IC-Verds, defuig les responsabilitats desviant-les cap a Endesa, dient que les línies eren velles, que no hi havia manteniment, que no hi invertien, que els materials de les torres no eren habituals en altres companyies, van culpar França del col·lapse a la frontera..., mentre les conselleries de Medi Ambient (IC-Verds), d'Obres Públiques i d'Economia i Finances (PSC-PSOE) feien mutis i el president de la Generalitat anava a la seu d'Endesa a veure els directius

de l'empresa i a «interesar-se» pel desastre, i a desviar l'atenció a la MAT. Quines inversions han fet a la xarxa secundària (xarxes locals) durant tots aquests anys pel seu bon manteniment i quines millores han fet en el sistema de distribució que es considerada obsoleta i vella?

La bola s'ha anat fent grossa i han aparegut propostes de tot tipus als mitjans de comunicació com la de nacionalitzar l'empresa (proposta que LI comparteix), deixar de pagar les factures, canviar de companyia..., mentre les conselleries del Tripartit es culpen unes a les altres augmentant les lamentables batalles polítiques. Hem estat testimonis d'una espècie de telenovel·la per saber qui acabarà pagant els plats trencats del que a primera vista no deixa de ser **una de les operacions especulatives més important dels últims anys a l'Estat espanyol. El que està clar és que les torres no s'han caigut per culpa dels treballadors/es. Anem al fons de la qüestió.**

ENDESA I L'OPA

Endesa és una companyia desballestada, sense rumb des de fa quatre anys, quan Gas Natural va presentar l'OPA (oferta pública d'adquisició). És una companyia que intenta retrobar el seu lloc, sobrevivint amb el problema d'haver de generar prou tresoreria per cobrir les inversions dels accionistes que la van comprar a un preu excessivament car. La companyia que resulti del procés no serà res del que havia estat, perquè ha estat trossejada per tot arreu.

La totalitat de la xarxa que ha caigut la va aixecar l'empresa pública Enher, privatitzada per Josep Piqué a partir de l'any 1996. És conegut que la xarxa d'Enher a Girona tenia més qualitat que la de l'empresa privada Fecsa a Barcelona. El problema de fons és un altre.

L'article «Qui paga l'OPA a Endesa» del PCPCat deixa clara la base del problema: «(...)Una empresa que en el seu moment va ser pública, malversada al capital privat (1988 – 1998), com pot ser que pagant només uns 1.500 milions d'euros, hagi passat de tenir un valor de 19 euros l'acció a 40 euros en la darrera oferta que van realitzar conjuntament Acciona (Entrecanales) i ENEL (elèctrica italiana), amb una operació que ascendia a un total 43.726 milions d'euros; sense que l'empresa realitzés cap tipus d'inversió que justifiqui la duplicació del seu valor; al contrari, el consell d'administració, durant aquest procés, va disminuir el seu valor originari venent patrimoni de l'empresa i participacions a altres, com el cas d'Auna, per pagar un dividend extraordinari als accionistes amb la finalitat de dificultar la primera OPA ofertada per Gas Natural.

Enmig de totes aquestes turbulències: pas pels tribunals, recursos a la UE sobre la lliure competència, la politització entre el PP i el PSOE, una perversa campanya d'anticatalanisme electoralista, l'aparició de la multinacional alemanya E.ON, etc.; ha acabat com es podia esperar. Gairebé totes les parts han quedat contentes: els accionistes han vist duplicats els seus capitals, Acciona i ENEL s'han fet amb el control d'Endesa, i E.ON rebrà actius a Espanya, Itàlia, França, Polònia i Turquia per valor d'uns 10.000 milions d'euros. En aquest sùmmum de l'especulació salvatge només faltava saber qui pagaria la factura.

La clau d'aquesta disjuntiva la va donar la Comissió Nacional de l'Energia (organisme públic que ha de garantir la lliure competència en el sector, proposant al govern les pujades trimestrals del rebut de la llum). Va emetre un informe segons el qual hi havia un dèficit tarifari (la

diferència entre el que costa la generació d'electricitat i el que els usuaris paguem), que calculava entorn del 20%». La factura de la llum s'ha encarit des de principi del 2009 en proporcions que voregen el 8%, d'acord amb les pujades decidides pel govern el mesos de juliol i desembre passats. Per a un consumidor mitjà, el rebut ha pujat uns 50 euros anuals. Malgrat la pujada que ha experimentat el rebut, la tarifa elèctrica espanyola va tancar el 2009 un altre any amb dèficit.

L'especulació agressiva de les grans companyies elèctriques

El model energètic dels governs espanyol i català afavoreix les grans companyies multinacionals. Tenim el govern Tripartit absolutament sotmès als interessos de les grans multinacionals elèctriques. No és gratuït que l'actual director general d'Energia i Mines de la Generalitat de Catalunya sigui Agustí Maure, que era el màxim responsable de l'àrea tècnica de Red Eléctrica de España i té la responsabilitat de posar en marxa la MAT.

Les tres grans elèctriques espanyoles, Endesa, Iberdrola i Unión Fenosa, van guanyar 11.223 milions d'euros el 2008, un 86% més que els 6.013 milions de 2007, però aquest benefici es va obtenir a costa de desmembrar Endesa, que reduirà d'ara endavant la seva mida, donarà joc a nous actors com E.ON i Acciona, i convertirà definitivament Iberdrola en la principal elèctrica del país. De fet, aquest fort creixement es deu a les plusvàlues de més de 4.500 milions ingressades per Endesa amb la venda d'actius i el benefici de l'elèctrica de fins 7.169

milions, un 168% més. Si s'exclouen les plusvàlues d'Endesa per les vendes d'actius, 2008 pot considerar-se l'any que el «rànkung» del sector elèctric va canviar de líder. Iberdrola va guanyar 2.860 milions, Endesa 2.371 milions i Unión Fenosa 1.194 milions. L'any 2009 va continuar el

procés de segmentació sectorial, amb Acciona i E.ON incorporades al costat d'HC Energia al grup d'elèctriques de mida mitjana, alhora que es produeix un moviment de consolidació en la direcció oposada, amb la compra d'Unión Fenosa per Gas Natural.

És clar que ens enganyen.

Endesa, com la resta, viu de la venda de la seva mercaderia, en aquest cas la venda d'electricitat: si aquesta empresa ingressa menys del que ven, és a dir, de les despeses de produir-la, d'on surten els 662 milions de beneficis anuals d'Endesa (un 4,6% més que el 2009), o els d'Iberdrola (1.204 milions, + 2,6%), i Unió Fenosa (454,6 milions, + 39,4%)?

Som els treballadors i

treballadores els que pagarem la factura del cost de l'OPA d'Endesa, al rebut de la llum, sota el pretext del suposat dèficit tarifari. La crisi del capital l'han de pagar els rics, no pas els treballadors i treballadores

La política especulativa es troba a tots els sectors, i té un bon paraigües en l'Europa del capital (Constitució Europea, ara tractat de Lisboa) que els garanteix el negoci empresarial i les seves inversions que per poder competir, per tant els capitalistes tendeixen a reduir els costos de mà d'obra i així augmenten la plusvàlua.

No volem pagar, ni callar, ni obeir per l'espòlia a què estem sotmesos els treballadors i treballadores per part de les companyies que haurien de servir-nos, perquè paguem per aquests serveis que cada dia estan pitjor i són més cars. No volem pagar, ni callar, ni obeir per la irresponsabilitat dels governs que permeten operacions especulatives...

Cal la més àmplia unitat treballadora per aturar coses com la caiguda de les torres elèctriques, que no són més que una expressió dels plans de destrucció i empobriment que l'Europa del capital ja va executant contra la classe treballadora.

No a les privatitzacions. Ni un euro públic de subvenció a la privada.

Prou d'impostos sobre els treballadores i treballadores, fiscalitat sobre el capital. Expropiació sense indemnització i nacionalització sota control de treballadores i usuàries.

Fora la MAT.

Miquel Blanch. Girona

Situació política estatal

A continuació publiquem les resolucions de situació política estatal (les d'internacional es van publicar al número anterior) de la VII Conferència de LI, del mes d'octubre passat. Malgrat els elements polítics que actualitzem en l'article de la vaga general, l'anàlisi del mes d'octubre amb la segona onada d'acomiadaments, dibuixa el marc de la situació actual.

Al Govern Zapatero no li surten els comptes.

26.- Mentre els responsables de la política econòmica parlen de brots verds i de dates per a la recuperació, els expedients de regulació d'ocupació segueixen amuntegant-se a les oficines de Treball per procedir a nous acomiadaments i regulacions temporals d'ocupació. La realitat és que comença una segona onada d'acomiadaments, quan molts dels i les desocupades ja han esgotat l'atur.

De mentir per negar la crisi quan aquesta ja era evident s'ha passat a mentir sobre les dates per sortir-ne. La caiguda de la producció ha estat més dura que a la resta de la UE i més encara la pèrdua d'ocupació. Aquest octubre l'FMI, que parla de la «fi de la recessió a nivell mundial» (però augura encara que la zona euro passarà d'un 4,2% negatiu el 2009 al 0,3% positiu l'any que ve), assenyala que seguirà l'alça de l'atur i prediu que a l'Estat espanyol continuarà la recessió, amb pitjors perspectives que les que anuncia el govern, amb una

contracció del 3,6% del PIB el 2009 i una caiguda de l'activitat econòmica del 0,3% el 2010 (Informe d' Istanbul 1/10/09).

El mateix informe assenyala, a més, que «el principal risc a curt termini és la retirada prematura del suport pressupostari i monetari sense precedents a l'economia que han aplicat els governs i bancs centrals, que pararia la recuperació» i fins i tot que «Els governs haurien d'estar a punt per anunciar noves iniciatives si fos necessari». La qüestió és si l'Estat espanyol té aquests marges o si ja s'han esgotat i ens trobem davant d'una possible suspensió de pagaments de l'estat, com els ha passat a Islàndia i Letònia, o si hi estem a la vora, com uns quants estats dels EUA –entre ells Califòrnia- o Irlanda.

La debilitat de l'economia espanyola no hi ajuda, amb un deute extern massiu. Un dèficit comercial que es compta entre els més alts del món, tant en termes absoluts com relatius, i que ja rondava el 10% del PIB a finals del 2007. De fet el dèficit per compte corrent de l'Estat espanyol –amb escassa indústria exportadora- només queda per darrere del d'EUA en termes absoluts. La Comissió Europea, al maig, actualitzava aquestes dades, però preveient també que el deute públic augmentarà més de 20 punts i superarà el 62% el 2010, mentre que el dèficit per compte corrent es moderarà fins el -6,9% del PIB el 2009 i el -6,3% l'any que ve.

La solució capitalista per aquestes situacions de

suspensió de pagaments de l'estat és un crèdit de diners ficticis acompanyat de plans d'ajustament brutals, abans reservats a països empobrits d'Àfrica, Llatinoamèrica o Àsia. Aquests plans inclouen acomiadaments d'empleats/des públics, tancaments d'hospitals i ruptura dels pactes entre classes –com «l'estat del benestar»-. El crack fiscal es veu accelerat per la depressió econòmica, la persistència de despesa militar i repressiva i de control, i sobretot, l'assumpció massiva de deutes privats per part del sector públic. Diversos analistes burgesos prediuen que, com als EUA, la continuació de l'explosió de la bombolla immobiliària provocarà la fallida dels bancs i les caixes espanyoles.

Tant si es produeix com no aquesta hipòtesi, amb la continuïtat de la recessió i l'augment de l'atur, el curs que comença s'afavorirà amb condicions pitjors que el que ara s'acaba. La crisi ni de bon tros està a punt d'acabar-se.

27.- El problema de la bombolla immobiliària està lluny de resoldre's i duu aparellada la dels bancs. L'FMI, al seu informe de l'1/10/09, la considera la pitjor d'Europa juntament amb la d'Irlanda i el Regne Unit. I és que l'Estat espanyol tot just representa el 10% del PIB europeu, i no obstant això, des de l'any 2000 s'hi han construït el 30% de tots els habitatges de la Unió Europea, la majoria amb finançament de l'exterior.

Així, la bombolla immobiliària va adquirir a l'Estat espanyol una dimensió molt més gran que en altres països, tant per la seva proporció respecte al PIB com per la diferència entre preu d'habitatge i salaris. El valor dels préstecs vius a promotors immobiliaris va tenir un increment del 850% entre el 2000 i el 2008. Si a això hi afegim el deute del sector de la construcció, el valor

dels préstecs vius (promotors+constructors) ascendeix a •470.000 milions. Cosa que representa gairebé el 50% del PIB espanyol.

El final del crèdit va detonar l'esclat de la bombolla. La majoria d'aquest 50% del PIB es calcula que poden ser morosos. Però els pisos no han baixat en proporció, perquè la llei impedeix quedar-se net de deute tornant el pis (si se subhasta, es continua dient la resta), i per l'actuació dels bancs que s'han quedat amb els pisos sense deixar actuar l'oferta i la demanda.

Els bancs han pogut plantar cara a la morositat, als pagaments dels seus propis préstecs i quedar-se amb els pisos gràcies a l'ajuda de l'Estat de 160.000 milions d'euros i que els ha avalat per 100.000 milions d'euros més.

Al seu torn bancs i caixes estan començant una reconversió amb fusions que tancarà milers d'oficines i provocarà desenes de milers d'acomiadaments. Els bancs i caixes contribueixen a la crisi amb el tancament absolut del crèdit (que està provocant tancaments i acomiadaments) i els seus propis acomiadaments.

28.- Els i les desocupades ja són més de 4 milions, cosa representa el 17,92% de la població activa (EPA 2n trimestre 2009). Més d'un milió ja ha acabat les prestacions d'atur. Els 420 euros del Govern a uns

300.000 parats/des no pal·lia ni de lluny el problema que representa, i que segueix augmentant dia a dia.

Aquesta situació se suma al fet que ni en temps de «prosperitat» a l'Estat espanyol la pobresa va baixar del 19% ni l'economia submergida del 20%, mentre vivim el resultat d'haver estat el laboratori mundial del pas d'una classe obrera amb contractació estable al regne de la precarietat (Informe Petras, 1996), sense aconseguir ocupar les dones treballadores, i en els darrers anys la joventut tampoc. Amb la Llei d'estrangeria es va consolidar un sector de treball molt barat,

gairebé esclau, sense drets, de treballadors/es immigrants/des.

En aquest marc de fragilitat, els salaris reals van anar baixant, mentre el preu d'un bé essencial com l'habitatge creixia com l'escuma fins a impossibilitar-ne l'accés a la classe obrera si no era amb préstecs hipotecaris a interès variable per molts anys i molta quantitat. El crèdit va encobrir transitòriament l'empobriment de la classe treballadora, però l'alça del preu del petroli fins als 150 dòlars el barril va dur els interessos dels crèdits variables a uns nivells que van trencar el joc i van arribar multiplicats els efectes iniciats als EUA l'agost de 2007.

En el seu informe de previsions, World Economic Outlook (Perspectives Econòmiques Mundials, presentat el/1 10/09 a Istanbul), l'FMI assenyalava que l'Estat espanyol tancaria l'exercici amb una taxa d'atur del 18,2% i del 20,2% el 2010, en línia amb les previsions de la resta de les grans institucions internacionals, com l'OCDE (taxes més altes que les del govern).

La reforma de la Llei d'estrangeria

29.- Els i les treballadores immigrades són el sector de la classe més afectat per la crisi: la seva taxa d'atur és gairebé el doble que la dels i les nascudes a

l'Estat espanyol. L'atur és per aquests companys/es una doble condemna, perquè per molts/es pot suposar tornar a la il·legalitat. La caiguda de la construcció va arrossegar-ne centenars de milers amb acomiadaments silenciosos, per l'actitud estranya als i les treballadores immigrades de les direccions de CCOO i UGT. Igualment, les dones immigrades ocupades en el treball domèstic i de serveis també s'han vist afectades. L'arribada d'un flux important de treballadors/es des de l'any 2000 va venir a omplir un buit de mà d'obra. El govern, la patronal, les ONG i les direccions sindicals majoritàries aleshores van generalitzar el discurs que la immigració era necessària des d'un punt de vista econòmic i que era «rendible». Ara, amb la crisi, quan es planteja la competència pels llocs de treball, el discurs s'ha girat cap a «aquí no hi ha feina per tothom, ja podeu marxar».

30.- Amb la reforma de la Llei d'estrangeria, que limita el reagrupament, restringeix les possibilitats d'ocupació i criminalitza els i les sense papers i qui els ajudi, Zapatero segueix els passos de Berlusconi i de Sarkozy, en la línia de l'Europa-fortalesa que busca condemnar les i els nouvinguts a la clandestinitat per generar una borsa de reserva de treballadors/es a punt per acceptar un lloc a qualsevol preu per pressionar a la baixa les condicions de treball de tots i totes. Aquesta política és l'altra cara de la moneda de la deslocalització: es duen les fàbriques a països on els sous i les condicions són molt pitjors i, quan no és possible (construcció, hostaleria, treball domèstic...), s'utilitza els i les immigrades per treballar a Europa en les condicions dels seus països d'origen. És el cas de les i els sense papers, però també de molts treballadors/es regularitzats que no tenen contracte o dels i les que arriben per treballar sota el conveni del seu país d'origen, en virtut de les directives europees, generant conflictes i divisions com les vagues britàniques de febrer de 2009.

El verí de la divisió de la classe obrera és el que permet que el feixisme germini. La divisió de la classe obrera que avui es produeix per l'origen, existeix també entre precaris i fixos/es, per edats davant

dels expedients de regulació, entre treballadors/es de diferents països d'una multinacional per qui es queda una producció i qui tanca. Els pretextos de la divisió poden ser molts i la burgesia sempre els agita perquè hi surt guanyant. La lluita de la classe obrera ha d'unir-nos si de veritat volem afrontar la crisi i les seves terribles conseqüències per als i les treballadores. O ens salvem tots i totes o no se salvarà ningú.

La lluita contra la reforma de la Llei s'enfronta a la política de suport al govern de les direccions sindicals majoritàries, al debilitament i divisió de les organitzacions d'immigrants/des i al silenci dels mitjans de comunicació.

La qüestió nacional roent

Euskadi

31.- L'arribada al Govern basc de l'aliança PSOE-PP ha impulsat la repressió sobre l'esquerra abertzale. L'estiu n'ha estat un exemple: cada festa s'ha convertit en una persecució de manifestacions, de fotos de record dels presos o de les i els militants bascos morts. Amb aquesta política de l'Estat que apliquen conjuntament PSOE i PP es deixa poc o cap espai polític a les forces nacionalistes burgeses basques. El PNB, que va sortir després de les eleccions amb un enfrontament frontal amb el PSOE en la formació del Govern de Patxi López, ara intenta mercadejar amb els seus vots en els pressupostos generals per evitar que el mateix acord acabi de desplaçar al PNB de les diputacions.

La vaga general de maig 2009 convocada per la majoria sindical basca (LAB i ELA) ha estat la resposta més important a la crisi a l'Estat Espanyol. A més de CGT-Navarra, la vaga va tenir el suport de nombrosos delegats/es i treballadors/es de CCO i UGT contra la política de les seves direccions, que s'havien esforçat al màxim en una campanya d'intoxicació contra la convocatòria. La participació de sectors significatius de la classe obrera suposa un exemple per als treballadors/es de la resta de l'Estat, i mostra la importància que pren la lluita nacional amb la implicació de la classe obrera.

32.- L'esquerra abertzale es troba altre cop en un dilema: seguir buscant el front basc, un altre

Lizarra, ara sense el PNB, o obrir el procés cap a la constitució d'una plataforma en defensa de la lluita obrera i les llibertats dels pobles. El primer camí ha demostrat les seves limitacions i com deixa a la defensiva i exposat a la repressió el poble basc. El segon, amb la petita experiència d'Iniciativa Internacionalista, té per a nosaltres un balanç positiu. Les detencions ordenades pel jutge Garzón de dirigents de l'esquerra abertzale, entre ells Otegi i Rafa Díaz intenta parar un procés de debat i reorganització interna. Des de la convocatòria de la vaga general la primavera passada el front de la majoria sindical basca (ELA i LAB) havia de cobrar un nou protagonisme. En aquest sentit l'atac de Garzón toca LAB per primera vegada, aquest sindicat abertzale havia quedat sempre al marge de la repressió sistemàtica que colpejava altres organitzacions abertzales, perquè l'Estat era conscient que tocar la representació obrera podia aixecar un sentiment de recolzament en altres sindicats i això no li interessava en la política d'aïllament del poble basc. Aquest va ser també per nosaltres un dels aspectes positius d'Iniciativa Internacionalista, que primer va fer dubtar i després va obligar a retirar el procés de la seva il·legalització. No obstant això no sembla que aquest camí d'aprofundir la unitat de treballadors/es i pobles sigui el que es vol impulsar des de l'esquerra abertzale, sinó més aviat la recomposició d'un nou Lizarra sense el PNB posant distància respecte ETA.

33.- En aquest camí la lluita armada d'ETA avui és un obstacle. Les accions armades han permès a l'Estat i a PSOE-IU, al costat de CCOO i UGT, aïllar la lluita del poble basc de la de la falta de llibertats i del dret d'autodeterminació. Els cops amb objectius civils són un instrument molt important que

permet a l'Estat justificar un augment de la repressió. Aquestes accions es giren contra el poble basc i empenyen la resta de pobles a les mans del centralisme i la Monarquia. La política militar d'ETA subordina l'acció de masses a Euskadi –i no diguem a la resta de l'Estat– a una pugna militar i a la correlació de forces entre l'organització i l'aparell estatal, una correlació favorable als segons. Ha permès a l'Estat justificar un ascens brutal de la repressió a Euskadi desactivant tota resposta solidària a la resta de pobles (que anys enrere existia).

Catalunya

34.- El referèndum per la independència a Arenys de Munt ha fet fer un salt a l'exigència del dret d'autodeterminació. El cas podia haver passat sense pena ni glòria com altres referèndums populars, però aquest va fer saltar les alarmes de l'Estat: el Govern va prendre-hi posició, intervenció judicial per prohibir el suport de l'ajuntament, declaracions de tots els partits polítics... En realitat va ser un efecte boomerang, perquè aquesta ofensiva completament desproporcionada va convertir el referèndum en el centre de la situació política els dies previs. La resposta popular va ser d'una participació del 41%, superior que a les darreres eleccions, i el 96% dels vots favorables a la independència. I –com va

passar a Euskalherria a l'estiu-, a la calor d'aquest xoc l'extrema dreta va prendre el protagonisme en la «defensa d'Espanya». Falange va convocar una concentració provocadora que van imposar els tribunals, l'advocat que va enviar-hi l'Estat és un falangista reconegut...

35.- El procés d'Arenys va ser impulsat des d'una plataforma independent encapçalada per l'alcalde d'aquesta localitat, però immediatament va rebre el suport per part de la CUP, ERC i CDC. També en la continuïtat en més d'un centenar d'ajuntaments hi ha una pugna per tenir protagonisme amb la vista posada en les pròximes eleccions al Parlament de Catalunya de l'any que ve. Així mateix la ruptura d'ERC, Reagrupament, que dirigeix Carretero, espera aconseguir resultats amb un discurs més identificat amb la independència, que espera incidir també en un sector de CIU. La proposta de Reagrupament que sigués el president del F.C.Barcelona, Laporta, qui encapçalés la candidatura dona el perfil d'una proposta d'independentisme de dretes.

La classe obrera està al marge d'aquest procés de lluita pels drets nacionals a Catalunya. Aquesta ha estat una constant en els últims anys des de l'estabilització de la Monarquia, i és el resultat de la política dels grans partits i sindicats. Però aquí hi ha la clau de la situació: mentre això passi, la situació està relativament controlada; unir aquestes dues lluites (la nacional i l'obrera) és la clau per obrir el camí tant al dret d'autodeterminació com per a les lluites obreres.

La classe obrera no troba els mitjans per aturar l'ofensiva

36.- En el primer cicle d'acomiadaments de la tardor passada, la política del Govern va consistir a ajornar els acomiadaments directes a les grans fàbriques amb EROs temporals i compromisos de finançament, però amb aquestes regulacions n'hi havia prou per fer caure moltes empreses subministradores, que van anar directament al tancament. Les direccions sindicals majoritàries van col·laborar-hi, mantenint aïllades les lluites de resistència a cada empresa. Pràcticament tots els plans

patronals van passar. El resultat de tot aquest cicle d'un any d'acomiadaments ha estat un milió de desocupats/des més, segons les xifres oficials. La CGT eleva la xifra a 2'3milions, calculats des de finals del 2007. Les centrals majoritàries van justificar les mesures, encoratjant la il·lusió que amb elles el pitjor hauria passat i començaria un nou cicle.

A l'estiu els EROs es van endurir: Nissan, SEAT, Roca, Pirelli... OPEL ja anuncia que sobren llocs de treball però espera primer la venda de la marca. La patronal de l'automòbil, com la de la construcció, afirma que els plans d'ajudes del Govern són insuficients per remuntar el sector i un nou allau d'EROs i acomiadaments es prepara pels pròxims mesos. A la construcció la caiguda de permisos d'obra és del 90%. I cal pensar que els EROs només signifiquen el 5% dels acomiadaments, encara que també són els quals més possibiliten lluites organitzades i combatives.

El Govern ja parla de retallar la despesa (amb el sou dels funcionaris/àries, per exemple), però les enormes sumes de diners públics posades en mans de la gran banca comencen a sortir a la llum: no pas per engegar l'economia productiva ni per donar crèdits a les petites i mitjanes empreses, no pas per mantenir els llocs de treball, sinó tornant a jugar a la ruleta de la borsa, que veu com mentre les empreses no deixen de baixar, contradictòriament el seu valor en borsa torna a pujar en un nou cicle especulatiu.

Sembla evident que els treballadors/es no ens podem refiar de promeses de recuperació i de feina futura, i que és necessari que defensem els llocs de treball del present. La mobilització és l'única resposta als plans patronals.

37.- Però només fent un balanç urgent de l'última etapa de destrucció d'ocupació, de les formes de lluita, podem superar-la, encara més tenint en compte que la situació –amb un atur considerable i creixent- es torna més difícil. El principal problema serà que les direccions de CCOO i UGT van participar del discurs del Govern i de la patronal que els EROs temporals o les baixes «no traumàtiques» eren instruments necessaris per superar la situació

de crisi. El resultat va ser que en l'absoluta majoria dels casos els plans patronals van passar pràcticament intactes (en tot cas amb més diners per a les indemnitzacions), i en un percentatge superior al 90% amb la signatura dels grans sindicats.

D'altra banda, igual que són molt superiors les responsabilitats de les direccions de CCOO i UGT en el resultat final de les lluites, també ho són la dels comitès d'empresa i seccions sindicals de les grans empreses respecte les de les petites i mitjanes -majoritàriament dependents i amb una capacitat de resistència limitada.

El sindicalisme més combatiu, malgrat rebutjar i no signar els EROs, tampoc va creure que fos possible derrotar la patronal: van anar a la lluita, en alguns casos amb resistències heroiques, ocupacions d'empresa o vagues indefinides i enfrontaments amb la policia, però sense superar l'aïllament ni el marc de l'empresa, per més que es cridés a la solidaritat. No només la solidaritat era necessària, calia impulsar un pla general de coordinació d'empreses des de baix, per confluïr i estendre el moviment, per donar suport a les empreses en crisi, per ampliar l'exigència de convocatòria de la vaga general. I aquest pla que no va existir és imprescindible per no repetir, cada vegada en pitjors condicions, l'experiència de la primera onada d'acomiadaments.

A més durant aquest any un altre fantasma ha anat prenent cos impulsat pel govern, la patronal i les disposicions europees contra els convenis col·lectius: el del racisme en el sí del moviment obrer. Encara que la xenofòbia va en ascens davant l'augment de l'atur i la misèria, aquesta encara no ha pres forma en la lluita, com va passar a la Gran Bretanya el gener amb lemes com «Ocupacions britàniques per a treballadors britànics». No obstant això, ja va sobrevolar els convenis de les drassanes de Vigo al maig, que es van tancar amb la correcta reivindicació de l'equiparació de condicions laborals, i si s'aprofundeix l'atur com es preveu, haurà de ser un dels eixos de les reivindicacions.

L'any passat s'havia obert una petita escletxa amb la victòria de TMB, que havia enfortit un

sindicalisme unitari per la base, combatiu, que convertia el seu conflicte en un problema polític i social, i que fins el gener 2009 va estar en el punt de mira dels sectors d'avantguarda. Però també de la patronal, que es va acarnissar en expedients i judicis exemplars. La sentència de l'últim mostra signes d'una reculada en la resposta. A més, aquest sindicalisme –impulsat des de CGT– no s'ha estès –ni tan sols on té pes la mateixa central sindical–, ni aquest nucli s'ha convertit en aglutinant de formes de resposta unitàries de conjunt. Reprendre l'impuls d'aquest model sindical és una necessitat, al costat dels impulsos concrets a la unitat de les lluites.

Assumir i impulsar la convicció que els EROs es poden parar si es converteixen en un problema polític i social, que el problema no és que la producció no sigui necessària sinó que la patronal ofega la capacitat de compra del treballador/a mentre que només ven la producció amb una taxa de guany. Treballar sense esperar que arribin els acomiadaments o els expedients a una empresa -unint en primer lloc les seves reivindicacions a les subcontractes com es va fer en metro de Madrid- en una coordinació d'empreses local i comarcal per donar suport a les empreses en lluita. Convertir la defensa dels llocs de treball en un problema social vital i no en un problema intern de l'empresa i els seus comptes de rendibilitat. Enfrontar-se al Govern i la seva política de crisi, fomentant la unitat obrera des de la base i l'exigència de la vaga general al mateix temps que s'exigeixen mesures globals, com la reducció del temps de treball sense reduir el sou per mantenir el consum de les famílies, la nacionalització de la banca sense indemnitzar les grans fortunes per posar els diners al servei de la producció, la nacionalització d'empreses que acomiaden... és urgent, perquè cada dia que passa hi ha més aturats/des i a molts/es se'ls esgoten les prestacions i degraden les condicions de vida.

Partits i sindicats majoritaris

38.- Les eleccions europees van facilitar una radiografia deformada de la correlació de forces dels partits

(segueix a pàg. 14)

2 anys de presó per 23 acusats d'ocupar

Sentència contra la

La notícia de la sentència que condemna 23 treballadors/es per la invasió de les pistes de l'aeroport del Prat el juliol de 2006 es va fer pública a finals de març. Mentrestant, l'enfrontament del ministre de Foment amb els controladors aeris per facilitar la reducció de costos per a la privatització dels aeroports, la reforma laboral (abaratiment dels acomiadaments i pensions, i retard de l'edat de jubilació), i els contactes dels ministres del govern Zapatero amb els partits parlamentaris per trobar suport a la seva no gens socialista política d'austeritat pels treballadors i treballadores en «la lluita contra la crisi», eren les notícies que destacaven els mitjans oficials. Així, el que ben bé podia haver estat una notícia de portada per la transcendència dels fets jutjats era relegat a espais secundaris. Això quan no era ignorada, com les vagues generals amb que els i les treballadores gregues responien els plans d'austeritat del seu govern, que, amb petites variacions, són els mateixos que es preparen a tota Europa.

Els encausats, sense cap més suport visible que el de les i els seus companys, familiars i amics

El judici, que semblava que es desenvolupés intencionadament per a no cridar l'atenció, es va celebrar a l'Audiència de Barcelona, i les sessions van ser obertes. Això feia més xocant l'escassa expectació

despertada per un cas que va omplir les portades de diaris i revistes l'estiu del 2006. Els sindicats UGT, CCOO i USO –incapaços al seu moment de proposar mesures de lluita per respondre l'atac patronal que deixava fora de la plantilla d'Iberia 1300 treballadors/es de Barcelona, i que prèviament havien preparat el terreny per aquest atac signant a la baixa el Conveni dels serveis de terra el 2005- van contribuir a aquest clima de silenci. Van rebutjar tota proposta de mobilització de suport, excepte la manifestació simbòlica del primer dia (uns 300 companys/es), que no es va repetir. Això va fer que les sessions s'anessin tornant més i més tedioses i que, excepte el rebuig de l'exigència econòmica de l'acusació particular exercida per AENA (que demanava més de 7 milions d'euros als acusats/des), l'acusació, malgrat no mostrar-se gaire convençuda i complir el seu paper amb certa desgana, anés prenent cada vegada més pes en el procés.

A més dels companys i companyes de feina, familiars i amics/gues, uns quants/es sindicalistes van assistir a les sessions a títol individual.

les pistes de l'aeroport del Prat.

lluita dels i les treballadores

Tots/es hauríem volgut que anés diferent, però, com tantes vegades, la pregunta era: «on són els majoritaris, per què no convoquen una manifestació o alguna cosa?» I la resposta, també com tantes vegades, la donaven els i les seves afiliades més fidels: «no cal preocupar-se, tot s'arreglarà». Però com sabem, igual que en els processos de lluita, si no hi ha pressió dels treballadors/es no podem esperar resultats favorables. I per desgràcia així ha estat.

Sentència antisindical

Durant les sessions, la línia argumental de la defensa va intentar, sense aconseguir-ho, desautoritzar la Llei franquista en què se sustentava l'acusació —una Llei de l'any 1964 que prohibeix la vaga als aeroports com a atemptat a la seguretat aèria—, així com les irregularitats en l'obtenció dels vídeos que es presentaven com a proves. La sentència explica, pel que fa a això, que el dret de vaga ha de tenir limitacions —com les de la Llei de 1964, suposem— i que les proves, independentment de com s'hagin obtingut i que s'hagin presentat passat el temps, són vàlides si ajuden a les acusacions. Una vara de mesurar molt diferent de la que es fa servir en els casos de fraus, estafes, EROs i tancaments fraudulents de la patronal, en els quals proves i argumentacions es descarten amb lleugeresa.

D'altra banda la defensa es va obstinar especialment a deixar clara l'actitud de col·laboració i «al servei de l'empresa, per resoldre la situació» dels dos càrrecs sindicals imputats. En això va tenir èxit, aparentment, i els càrrecs sindicals van ser absolts. Però la resta dels acusats i acusades hauran d'afrontar penes de 2 anys de presó —que es diu no hauran de trepitjar, perquè no tenen antecedents— pel delictes d'intentar defensar els seus llocs de treball i condicions laborals i d'haver respost amb una acció desesperada la falta de propostes

de lluita dels seus dirigents sindicals. En aquest aspecte, el judici exemplifica el que passa en moltes lluites i empreses, on els i les delegades sindicals són immunes als càstigs col·lectius, a les sancions o als acomiadaments.

Això no vol dir que sigui preferible que es condemnin els càrrecs sindicals, sinó que absoldre'ls en un cas en què es condemnen 23 dels seus companys/es té un significat antisindical. En dos sentits: 1) perquè promou la consciència antiorganització de molts/es treballadors/es, que veuen els privilegis i la corrupció de la burocràcia sindical com a mals inevitables, fent extensiu aquest argument a tota forma d'organització per a la lluita i la defensa dels interessos dels treballadors i treballadores; i 2) perquè absolut als càrrecs sindicals s'està establint un tipus de sindicalisme «acceptable» judicialment, que resulta ser el que és fidel a l'interès de l'empresa i no pas al dels treballadors i treballadores que diu que representa i defensa.

El que no s'ha jutjat

Els i les treballadores dels serveis de terra d'Iberia de Barcelona es van trobar fora de la plantilla de la seva empresa d'un dia per l'altre. A la companyia li interessava desfer-se d'aquest personal per operar amb una empresa de baix cost (Clic Air), i traslladar la seva activitat a la T4 de Barajas. D'altra banda, empresaris de la construcció i del sector financer havien vist una possibilitat de negoci en els serveis aeronàutics. I tot es va dissenyar per satisfer aquests interessos. Així, avui dia, després de 300 acomiadaments indemnitzats i prejubilacions, i de 900 subrogacions als nous operadors de terra de Barcelona, els sous han baixat uns 500 euros per als nous contractes, ha augmentat la contractació temporal i a temps parcial, s'han produït irregularitats en el pagament de les nòmines, es

treballa amb mitjans precaris i s'han batut rècords en la pèrdua d'equipatges. I tot això, que és producte de la posada d'un servei públic a la disposició del benefici privat amb els diners de tothom, no s'ha jutjat ni condemnat. Als i les treballadores, sí.

UGT i CCOO han anunciat que recorreran la sentència. Però, si es manté la desmobilització que ha envoltat el procés, podem esperar-ne poc, perquè només una pressió social important pot forçar que s'anul·li o que hi hagi un canvi substancial en la sentència, l'objectiu de la qual és deixar indefensos els treballadors i treballadores aeroportuàries davant els especuladors que treuen profit de la privatització del sector.

Luca Gómez

ÚLTIMA HORA

Emparant-se en indicacions de la UE, l'Ajuntament de Vic denunciarà els immigrants sense papers que s'empadronin

La Comissària Europea de l'Interior, responent a una pregunta de CIU, va dir que les autoritats espanyoles una vegada tinguin coneixement de la presència d'un immigrant irregular «ja no són lliures per a tolerar aquesta situació sense iniciar els procediments de tornada o engegar procediments per a concedir-li el dret a romandre en el seu territori» (La Vanguardia, 10 d'abril 2010).

Rebutjem la manera d'actuar de l'ajuntament, i el del seu alcalde Josep M. Vila d'Abadal. No deixem aquesta nova agressió sense resposta!

A propòsit de la

Les vagues generals de Grècia han tornat a situar el debat sobre la vaga general al moviment obrer.

Lluny de la sortida la crisi. Grècia com a exemple a seguir.

El Govern reconeix que estem lluny de mantenir l'ocupació i més encara de crear-ne. Hi ha 4 o 5 milions de desocupats/es -segons les fonts- i aquesta xifra seguirà creixent. Alhora els diners públics que s'han gastat a tort i a dret en ajuda a la banca i les grans empreses ara s'han de pagar i Govern i patronal volen que els treballadors/es siguem qui pagui aquesta factura. La forma que dóna el Govern Zapatero a l'objectiu es diu reduir la despesa pública en 50.000 milions d'euros per controlar el dèficit públic al 3% del PIB el 2013 des de l'11'4% actual.

El model al qual tots els governs de la UE sense excepció donen suport és el grec del «socialista» Papandreu: una dura retallada de salaris, pensions i serveis socials públics i reduccions salarials que ràpidament s'estenen a les empreses. Tots els governs europeus intenten veure en el laboratori grec la disposició de les masses al combat, la seva resistència i, per extrapolació, el que poden esperar de les seves respectives classes obreres. Si els plans a Grècia passen i els treballadors/es són derrotats, es reforçaran la patronal europea i els seus governs, i es facilitarà que altres governs apliquin la mateixa medicina.

Aquí i ara Zapatero comença a aplicar el seu pla de retallades: reduir la despesa sanitària, atacar les jubilacions, la nova reforma laboral... mesures que ja hem analitzat en altres articles de LI. Però Zapatero intenta evitar aparèixer com el que és, un govern burgès al servei del capitalisme, i vol fer-nos creure que actua com a àrbitre entre treballadors/es i empresaris. Per això

ja li ve bé tenir com a cap de la patronal l'empresari «exemplar» Díaz Ferrán, que presenta propostes brutals com la del contracte per a joves sense cotització, sense despeses d'acomiadament... per això l'hi mantenen. Però dins del seu propi partit es comença a exigir a Zapatero menys equilibris, menys preocupació per la imatge i més contundència contra els i les treballadores. Un parell d'exemples: Almunia, des de la UE; o fa un parell de setmanes Felipe González en un debat amb Méndez, el secretari general de la UGT, que li servia de cobertura per carregar contra la falta de decisió del Govern actual. L'expresident exigia sense ambigüitats que Zapatero entrés a fons amb «mesures impopulars», sense por, com ho va fer ell. Recordava la reconversió industrial (no oblidem que va deixar un atur crònic), que va presentar reformes laborals o plans com el d'Ocupació Juvenil (PEJ) i que com a resposta els sindicats li van convocar dues vagues generals, i tot i això va guanyar les eleccions generals amb majoria absoluta.

Les vagues generals van permetre la retirada del PEJ i van frenar el desenvolupament de les mesures antiobreres del govern del PSOE, i si no van anar a més va ser per la contenció de les direccions sindicals que no volien aprofundir la crisi del govern. D'altra banda té raó González sobre les eleccions, perquè la lògica de «o PSOE o PP» deixa poc marge d'elecció als treballadors/es, i el que no va passar en aquelles vagues i mobilitzacions generals va ser el sorgiment d'una alternativa política capaç de començar a trencar aquesta lògica del mal menor. Aquesta era i segueix essent la tasca en el terreny polític.

Cal una Vaga general

El debat sobre la vaga general torna al primer terme de la discussió sindical. Una vaga general no és la

panacea, però suposa la unitat necessària de tots els treballadors/es per plantar cara als plans de govern i patronal. Marca el camí de la lluita i la unitat, eleva la reivindicació immediata a la confrontació política, i suposa per tant avenços imprescindibles. És tot el contrari de la paràlisi i la desmobilització que han estat permetent aquestes últimes dècades una reculada constant de drets històrics, precarització laboral i acomiadaments.

Avui només les direccions de CCOO i UGT tenen la capacitat de convocar-la amb un data fixa; amb una excepció: el País Basc, on la majoria sindical basca ELA-LAB ha demostrat que també pot fer-ho. Qualsevol altra convocatòria a dia

cert per part d'organitzacions de l'esquerra sindical alternativa (CGT, CSI, SAT, IAC, CIGA, CoBas ...) no passaria de ser un voluntarisme estèril, tret que respongués a algun moviment de base organitzat, que avui no existeix.

Si CCOO i UGT fessin la convocatòria segur que tindria una resposta massiva, de motius per sortir a la vaga n'hi ha i en sobren. Però la voluntat manifestada per Méndez i Toxo és, clarament, no voler convocar-la. D'això no es dedueix que no la convoquin, perquè això mateix va passar a Grècia amb la GSEE -controlada pel mateix partit socialista del Govern, el PASOK de Papandreu- i al final va haver de cridar a la mobilització. Per

vaga general

què? Perquè les burocràcies sindicals han de jugar amb un doble equilibri: la política de conciliació i entreguisme al govern i patronal a canvi de finançament i prebendes; però alhora han de tenir capacitat de contenció de la desesperació obrera, és a dir, no poden permetre que se'ls escapi per l'esquerra un moviment al marge del seu control.

No es pot centrar l'activitat en la propaganda general sobre la vaga general i esperar que es donin les condicions perquè les direccions de CCOO i UGT es vegin en la necessitat de convocar-la. També serveix de poc limitar-se a la denúncia del paper conciliador de les direccions de CCOO i UGT i, en funció d'aquest paper, assegurar que amb ells no s'anirà a cap mobilització. La denúncia és important però ha de combinar-se amb l'exigència, per permetre que qui avui encara creu en les direccions de CCOO i UGT (que continuen essent majoria entre els i les que estan organitzades) puguin fer balanç del paper que juguen les seves direccions. La vaga general es fa amb el conjunt de la classe obrera, i una part encara ara continua confiant en CCOO i UGT. S'ha d'aixecar un moviment –i organitzar-lo– per exigir la vaga general, amb les forces que ja hi estan a favor, obert a la integració de nous sectors en lluita, ajudant-lo a impulsar la mobilització i actuant sobre la contradicció abans esmentada de les direccions de CCOO i UGT. L'esquerra sindical –dins de CCOO o als altres sindicats– pot jugar un paper en aquesta tasca.

Organitzar un moviment per la vaga general

Quan, en el primer cicle de la crisi l'ofensiva patronal es va centrar en destruir de llocs de treball, vam prendre com a orientació central la coordinació de les empreses en crisi, calia convertir els tancaments i acomiadaments en alguna cosa més que l'equilibri de la comptabilitat empresarial per reduir pèrdues i re-

cuperar els beneficis, s'havien de contraposar els tancaments al futur de les localitats i comarques, convertint la defensa dels llocs de treball en una qüestió social i política. Al marge d'uns quants casos aïllats i poc significatius, es va imposar de forma abassegadora la política dels sindicats majoritaris d'aïllar els conflictes per controlar-los millor i facilitar que tot es resolgués en una negociació sobre les indemnitzacions. No es tractava d'esperar que la propaganda de sindicats alternatius o petits grups polítics pogués fer girar una realitat consolidada durant anys d'un sindicalisme que es limita a pal·liar les conseqüències dels plans patronals, sense qüestionar-los. Però si s'hagués tingut una política per coordinar els sectors en lluita, impulsar plataformes de suport i exigir a la Generalitat que rebutgés els EROs, es podia haver començat a canviar la lectura que no hi ha res per fer per aturar-los. Però aquesta no ha estat la política de

**COM A GRÈCIA...
VAGA GENERAL JA!**

l'esquerra sindical, com a màxim s'ha arribat a lluites combatives i exemplars pel seu compromís, però sense perspectives de generalització, aïllades a cada empresa. Sobre aquestes hem escrit extensament a Lluita Internacionalista.

Aquesta orientació no deixa de tenir importància davant les lluites que seguiran havent-hi, particularment contra tancaments i acomiadaments, però no sembla

que hagin de tenir la massivitat i la concentració en el temps de l'onada passada, en la qual es podien trobar empreses amb EROs gairebé tocant-se porta per porta.

Grècia és la punta de l'iceberg d'una nova situació. Allà van ser els i les funcionàries i el sindicat del sector qui va arrancar la mobilització, a la qual va haver de sumar-se el GSEE. L'Estat espanyol seguirà el mateix camí –tot i que amb ritmes i formes diferents. A Grècia de moment es planteja la retallada de 50.000 milions d'euros del pressupost i una nova Reforma Laboral. En aquesta segona fase de la crisi capitalista, quan es tracta de pagar la factura, el xoc amb el Govern és més directe perquè ell és qui assumeix l'enfrontament amb els treballadors/es. L'exigència de la vaga general es torna més política i s'enfronta directament al govern.

La mobilització general de la classe obrera torna a recobrar tota la seva dimensió. Cal aixecar l'exigència de convocatòria de vaga general a tots els sindicats, des dels centres de treball, seccions sindicals, comitès d'empresa. Una vaga general en defensa de l'ocupació de salaris i pensions, en defensa dels serveis públics i de la despesa social. Amb resolucions, coordinant les forces polítiques i sindicals que acordin impulsar aquest moviment.

I no es pot oblidar que és responsabilitat nostra no deixar sols els i les treballadores gregues. La patronal i els governs estan units a escala europea empenyent el Govern de Papandreu i el seu pla d'ajustament. Nosaltres hem d'estar al costat de les nostres companyes i companys, amb actes de suport. Visca la lluita dels treballadors/es grecs. Vaga general!

(ve de pàg. 10)

majoritaris. Enmig d'una alta abstenció que reflectia el distanciament de la gent dels partits polítics, s'afeblia el govern del PSOE castigat per la seva política obertament pro patronal, mentre el PP recuperava terreny, tot i els escàndols de corrupció que li segueixen saltant a cada pas. En aquesta pugna, els resultats electorals a Galiza del PP i els de Navarra i Euskadi cogovernant amb el PSOE, al costat del tot bel·ligerant que mantenen els Rajoy i companyia, «justifiquen» el cada vegada més pronunciat gir a la dreta en els terrenys democràticsocials –ja ho hem vist en el nacional- del PSOE, que alhora li fa perdre vots.

Al costat d'això ja vam assenyalar en el seu moment que la situació estava facilitant una polarització que s'expressava en el creixement de la UPyD de Rosa Díez, més que la de l'extrema dreta tradicional de la Falange, DN, MIR, etc... que no obstant això se segueixen expressant en agressions feixistes contínues, particularment a Madrid i Navarra, en molts casos facilitades per la política governamental.

IU segueix el seu procés de disgregació. Ho vam analitzar amb motiu de les europees, quan van aparèixer les amenaces d'expulsió a la CUT-Bai amb motiu dels avals a II, que se sumaven a la deserció de l'alcalde de Còrdova assumint un càrrec en el govern autonòmic andalús. Ni la seva posició contra el Tractat de Lisboa –davant del qual els seus socis d'IC es van abstenir- ni el seu «Pla Econòmic Alternatiu» aconseguen ocultar la seva profunda implicació en la política institucional d'aquest país.

A Catalunya, el càstig al Tripartit va ser contundent. Des d'ell, la política repressora dels Mossos d'Esquadra sota les ordres d'IC, les contínues autoritzacions d'EROs des del Departament de Treball en mans del PSC, o la política conjunta davant la LEC –contra la mobilització de l'àmplia majoria de

la comunitat educativa- han estat altres elements que previsiblement li han de reportar més debilitament. A més, salvat pels pèls un finançament que falta veure com es concreta en l'etapa de crisi del govern central, l'espasa de Dàmocles de la sentència del Estatut al Constitucional encara l'afebleix més i dona elements al reiterat discurs del PP d'eleccions anticipades –toquen el 2011. ERC tracta de salvar-se de la crema, com ja hem vist en l'apartat de la qüestió nacional, intentant generalitzar posicionaments municipals per la independència.

La solitud amb què ZP encara els pròxims pressupostos generals de l'Estat és reflex de la seva situació. Sota la pressió del PP i la dreta, el PSOE va retirar l'augment impositiu a les grans fortunes –les SICAV que seguiran pagant el 1%-, així com als futbolistes i estrangers radicats a Espanya –que cotitzen el 24%

Però no, amb la crisi sobre la taula, es van superar, i amb això van superar també la seva traïció als treballadors/es. Al febrer, el mateix dia que un aturada general sacsejava França, Toxo i Méndez es comprometien que aquí no passaria el mateix, afirmant –en una situació molt pitjor que la francesa- que «Aquí la vaga general no fa falta perquè no s'estan perdent drets històrics dels treballadors» (Toxo) i entrant en la pantomima del Diàleg Social (després de 7 anys de Pacte Social en la negociació col·lectiva (ANC), que van portar reculades en salaris i drets). Aquest s'ha bloquejat reiteradament, però no pas per les seves exigències per als treballadors/es (un 1% d'increment pel 2010 en els convenis que proposaven triennals), sinó per les exigències de la patronal de l'acomiadament lliure i una rebaixa de 5-6 punts en les cotitzacions a la SS. Per a molts analistes les posicions de la patro-

nal –molt lligada al PP- estarien repetint el procés seguit contra Suárez, quan al capdavant de la CEOE hi havia Salat, dilatant i negant la negociació per forçar la caiguda del govern. De tota manera, a mitjans setembre, CCOO i UGT tornaven a la taula de negociació per continuar la negociació del

com una mileurista-, però l'ha repercutit en l'augment de l'IVA que colpeja totes les butxaques, i per tant deixa que la recaptació impositiva es basi especialment en les aportacions dels i les treballadores i classes mitjanes. Així els pressupostos han aconseguit unificar partits i sindicats majoritaris contra ZP.

39.- Semblava que ja no podien fer gaire res més com a gestors de la patronal després de la política seguida durant els dos governs ZP. Ja ni sorprenia que l'exsecretari general de CCOO, Fidalgo, donés suport a la candidatura de la UPyD a les europees i que ara treballi per una empresa propietat del president del dretà ABC -que acabava d'acomiar mitja plantilla.

2009, que entre altres coses, la patronal també està incomplint. El govern els paga els seus serveis i CCOO i UGT van rebre 15 milions d'euros en concepte de la seva activitat sindical i consultiva el 2008, i 20 més l'abril de 2009, en concepte de cursos de formació.

CCOO i UGT només s'han desmarcat del govern recentment davant els PGE, alhora que pactaven l'augment del 0,3% pels empleats públics i es garantien el fons de pensions privades que ambdues direccions sindicals els gestionen. D'altra banda Toxo segueix fent declaracions a favor que l'Estat, amb diners públics mantingui els estímuls empresarials, advertint –com l'FMI- del perill que suposaria «la retirada dels estímuls per reanimar l'activitat econòmica» (Gaceta

Sindical CCOO, 30/9/09) i «descobrint» que l'Estat espanyol «no es troba en la sortida de la crisi, sinó enmig de la recessió».

Les úniques amenaces de vaga general o de tardor «calenta» han estat per part de Toxo si les organitzacions empresarials persisteixen en la seva actitud de «bloquejar» la negociació col·lectiva (15 setembre 2009).

Que calgui preveure que seguiran amb la mateixa política pactista –o de mobilització per forçar la negociació–, no pot dur-nos a descartar una crida ultraesquerranosa a una vaga general –ja sigui com a mecanisme de vàlvula d'escapament de la pressió obrera o si la crisi comença a colpejar la pròpia burocràcia-. Però la perspectiva immediata no ens fa pensar que això s'hagi de produir en aquest període, i la seva posició de direcció de la classe obrera ha de seguir fent-nos preparar per un curs en el qual la mobilització haurà de seguir gestant-se des de baix, amb una política d'exigència i denúncia a les direccions majoritàries.

Les dificultats per a reagrupaments polítics i sindicals.

40.- La construcció d'una alternativa necessàriament ha de partir d'unir els dos problemes centrals que s'enfronten a l'estat: la lluita contra l'explotació capitalista, avui contra la crisi; i l'altra, la lluita pels drets nacionals que nega la Monarquia. Als quals han d'unir-se les campanyes de solidaritat internacionalista.

Només hi ha hagut una vacil·lació en l'aplicació estricta de la Llei de partits, amb la presentació de la candidatura d'Iniciativa Internacionalista. Primer la fiscalia i el suprem van decidir il·legalitzar-la, més tard el Constitucional en va permetre la presentació. No es tracta de qüestions jurídiques, perquè la Llei està al servei de les arbitriarietats i sempre hi ha una excusa per poder il·legalitzar una formació. Es tracta, doncs, de qüestions polítiques, i això permet analitzar

debilitats. Fins ara la repressió i les il·legalitzacions estan relacionades amb la qüestió basca i el terrorisme d'ETA i si parlem de Corriente Roja, Izquierda Castellana,... hi ha dos elements clars: ni són organitzacions basques i ni tenen activitats terroristes. Així doncs la il·legalització posava de relleu que la Llei és un instrument que va més enllà de la suposada lluita contra el terrorisme, permet un estat d'excepció contra tothom que políticament no s'alineï amb les qüestions essencials del règim. Avançar en aquesta realitat podia posar en crisi una bona part de l'argumentació de la repressió de l'Estat.

Així aquest camí és el que cal aprofundir, treure la lluita del poble basc i del català, de l'aïllament que han aconseguit imposar, i convertir-la en una lluita dels pobles contra la presó de llibertats que suposa la monarquia que ens va llegar Franco. I tornar a trobar els ponts entre pobles i particularment en la classe obrera, ponts que estaven construïts en la lluita contra el franquisme. Per això és important aprofundir l'experiència d'Iniciativa Internacionalista, desenvolupant-la en resposta a les lluites quotidianes i també en les pròximes eleccions.

41.- En el terreny sindical cal seguir insistint a donar suport i acompanyar els processos de lluita amb la necessitat imperiosa de construir noves direccions que trenquin la lògica de «lliurar» les lluites que imposen des de direccions de CCOO i UGT. En aquest sentit continua essent necessari el desenvolupament de corrents d'esquerreres a CCOO i el treball a la CGT en la perspectiva de construir l'alternativa que li cal a la classe, amb una política unitària i combativa, que poden fer-nos coincidir amb altres sectors del sindicat.

Resposta a Revolta Global

Revolta Global ha fet públic un manifest «Movent Fitxa» en el que planteja la «... necessitat d'una candidatura a les properes eleccions al Parlament de Catalunya, i ha anunciat la seva intenció de dirigir-se a les diferents organitzacions, col·lectius i activistes de l'esquerra catalana per estudiar les vies per fer emergir una candidatura anticapitalista, ecologista, feminista, internacionalista i defensora del dret a l'autodeterminació a les properes eleccions al Parlament de Catalunya, el més sòlida i àmplia possible.»

A les darreres eleccions europees Lluita Internacionalista va formar part de la candidatura Iniciativa Internacionalista, en una coalició de forces de l'esquerra revolucionària i nacionalista. El balanç de les europees amb un resultat molt significatiu, a Catalunya 16.500 vots, demostrava que aquest espai a l'esquerra dels partits institucionals era una realitat. Calia doncs seguir endavant i obrir-lo a d'altres forces. Lamentablement i malgrat tota la insistència per part nostra, Iniciativa Internacionalista no va tenir continuïtat.

Però la tasca continua, cal una àmplia coalició d'organitzacions oberta a militants que no estan organitzats per trencar aquesta dinàmica del mal menor en què s'acaba donant el suport a partits institucionals com el PSC, IC/EUIA o ERC perquè a la seva esquerra hi ha molta disgregació. Coherent amb això la resposta que hem fet arribar a Revolta Global en una primera reunió és la nostra disposició d'arribar a un acord per impulsar conjuntament aquesta alternativa en les properes eleccions al Parlament.

Declaració del CEI

La resistència obrera a la crisi del capitalisme es posa a prova a Grècia

En menys de dos mesos, amb tres vagues generals contra les duríssimes mesures d'austeritat aprovades pel govern socialista, Grècia s'ha convertit en l'escenari més clar d'Europa on la classe treballadora, al costat de la joventut, intenta respondre a l'ofensiva de les burgesies grega i europea, que pretenen descarregar sobre els i les treballadores i joves els efectes de la greu crisi que ells mateixos han generat. Primer van saquejar el país duent-lo a la vora de l'abisme econòmic, i ara imposen severes solucions que arrossegan les classes populars a l'empobriment, l'atur i la pèrdua de drets econòmics i socials encara més que fins ara.

Grècia és avui el punt feble de l'imperialisme europeu. El dèficit públic és del 12,7% del PIB (producte interior brut), quatre vegades superior al que consenten les normes europees. El deute – 300.000 milions d'euros- supera el PIB (112%) i s'espera que arribi al 130% el 2013. El 2009 va sofrir un decreixement de l'1,6% del PIB i la producció industrial va caure un 24,5%. L'atur va pujar l'any passat del 7,8% al 10,6% de la població activa; segons el ministre de treball, aquest nivell pot arribar aviat al 20%, produint un milió de desocupats/des en un país d'11 milions d'habitants. I quan amb totes aquestes dades terrorífiques el país va arribar a l'instant de no poder pagar ni els interessos del seu deute, la Unió Europea, amb Alemanya i França al capdavant, es va tirar damunt del Govern grec imposant-li fèrries condicions per «salvar-la» de la fallida, perquè Grècia té gairebé el 80% del seu deute amb els bancs privats

britànics, alemanys i francesos.

Ara el flamant Govern del PASOK, del primer ministre socialista Georgios Papandreu, resol reduir els salaris el 5% al sector públic (la reducció serà del 12% en «les bonificacions», que són pagues extres per compensar els salaris baixos); retardar l'edat de jubilació del terme mitjà actual de 63 anys a 67 el 2015; rebaixar les pensions; incrementar l'IVA del 19% al 21% i imposar nous impostos directes sobre les matèries de consum massiu (tabac, alcohol, gasolina, etc). Amb aquestes mesures el Govern preveu un estalvi de 4.800 milions d'euros per poder baixar el dèficit al 8,7% del PIB aquest any, i seguir pagant el deute. Però aquesta previsió sembla altament improbable, perquè, per posar un exemple, la multa imposada a la companyia de borsa grega Acròpoli per haver robat el 2007 els fons de pensions, ascendeix a 5.500 milions d'euros. I tenint en compte l'opinió dels economistes que preveuen un nou 5% de caiguda del PIB grec el 2010, ja es pot deduir que l'assalt del Govern i la UE al poble grec és només el principi.

Bases de la crisi

Tothom es va escandalitzar quan es va saber que l'antic govern conservador del partit Nova Democràcia de Konstantinos Karamanlis va manipular les dades oficials sobre el deute i l'economia gregues. Però el primer que va falsificar els números va ser el govern del PASOK a finals de 1990. El primer ministre socialista d'aleshores, Costes Simitis, va manipular les estadístiques per encaixar-les a «l'euro-criteri». No obstant això, els poderosos de la UE van fer els ulls grossos a aquest frau per absorbir Grècia en el front imperialista europeu, privatitzant tota

l'economia i obrint els mercats grecs a les exportacions alemanyes i franceses.

L'agricultura va ser devastada (va retrocedir del 13,5% del PIB el 1984 al 3,4% el 2009) i la indústria va començar a desaparèixer (del 30,3% el 1984 al 20,8% el 2009), mentre que els serveis, sobretot lligats al turisme, es van incrementar del 56% del PIB el 2004 al 75,8% el 2009. Així els sectors productius de l'economia grega van disminuir i el país es va convertir en «la platja» del turisme mundial. Les multinacionals, especialment alemanyes i franceses, van envair l'economia, controlant sectors clau com les xarxes telefònica i energètica i els transports.

En aquest procés, els fons europeus que van fluir cap a Grècia acabaven a les caixes fortes de la burgesia grega com a crèdits barats, cosa que al seu torn va convertir l'economia en un paradís d'especulació i saqueig. Els bancs rebien crèdits de l'Estat amb interès zero i després compraven els bons estatals que oferien fins al 6% d'interès. Amb aquests «guanys» fàcils també invertien en el sector financer de Turquia i els països de l'Europa de l'Est. Quan països com Lituània i Ucraïna van ser arrossegats per la crisi, els beneficis dels bancs grecs van caure dràsticament. El 2009 el Govern de Karamanlis va ajudar els bancs amb uns 28 mil milions d'euros, convertint el deute dels bancs privats en deute estatal. Amb aquesta garantia del Govern grec els bancs van rebre préstecs del Banc Central Europeu amb un 1% d'interès, per prestar després aquests diners a l'Estat amb el 4% d'interès. El saqueig era tan escandalós que fins i tot el director del BCE, Jean-Claude Trichet, va declarar que tallaria els crèdits als bancs grecs.

El punt feble de l'imperialisme europeu

Però els bancs grecs no van ser els únics que van saquejar i van endeutar l'economia grega. Tot just un 30% dels títols emesos per l'Estat grec estan en mans gregues; el gruix del deute passa pels bancs alemanys i francesos. Precisament per això quan el govern de Papandreu va formalitzar la incapacitat del seu país per pagar el deute, Merkel i Sarkozy van mobilitzar tota una bateria de reunions amb ell per fer-li engegar les mesures d'austeritat contra les i els treballadors grecs. De moment la UE no ofereix a Grècia ajuda directa sinó «solidaritat política» per al govern socialista en la seva tasca d'aixafar el moviment obrer amb l'objectiu de salvar els bancs europeus. «La crisi de Grècia no és un problema només de Grècia», diu Klaus Baader, segon economista per a Europa de la Sociéte Générale a Londres, «sinó un problema concret per a tot el sector bancari d'Europa. Això explica l'interès dels ministres de Finances de tota la Unió».

D'altra banda també els

especuladors de l'altre costat de l'Atlàntic estan operant sobre l'economia grega. Els fons d'inversió, com Soros Fund Management o SAC Cabdal Advisers, o notoris bancs, com Goldman Sachs, estan especulant massivament sobre l'euro i les finances gregues des de finals de l'any passat. Amb els enormes fons que tenen a les seves mans, i a través d'operacions conjuntes, aquests especuladors van baixar el valor de l'euro davant el dòlar per embutxacar-se milions i també per fer pujar l'interès que el govern grec ha de pagar per l'endeutament.

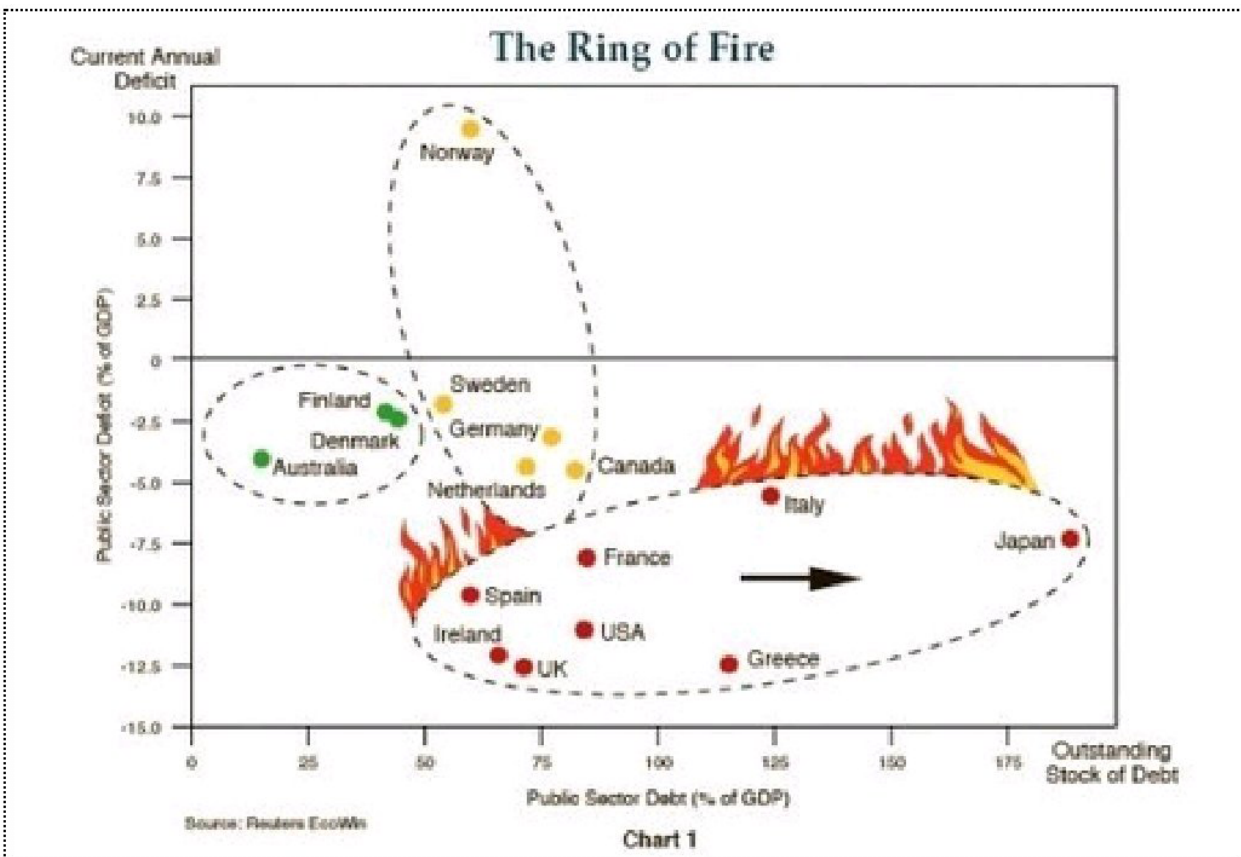
La crisi que està devastant Grècia és tan profunda que ha fet aflorar tensions fins i tot entre la burgesia grega i els poders europeus. Els bancs grecs volen que la UE ajudi el seu Govern perquè aquest transfereixi els diners als bancs per poder seguir com abans. Però sobretot Merkel i Sarkozy demanen al Govern del PASOK que apliqui retallades brutals contra el poble per pagar el deute. La disputa ha arribat a tal punt que un dels representants

de la companyia multinacional Marfin International Group –amo d'Olympic Airlines, diversos bancs, hospitals privats, etc- va plantejar l'alternativa que Grècia sortís de l'euro durant un temps.

D'altra banda certs sectors burgesos plantegen la possibilitat de demanar ajuda a l'FMI. Evidentment, l'FMI imposaria condicions severes de vigilància per prestar diners, i això afavoreix als interessos dels bancs deutors. Però que l'FMI entrés a la zona euro apuntaria cap a la debilitat de la moneda europea i del Banc Central Europeu (BCE), per això ara els líders de la UE projecten la creació d'un Fons Monetari Europeu amb els mateixos poders de control sobre els estats membres. Mentrestant, la Comissió Europea i el BCE han enviat equips de tècnics per inspeccionar l'estat dels comptes públics grecs i informar-se de la situació real de la comptabilitat del país. L'Imperi Euro tracta Grècia com si fos «l'home feble d'Europa» del segle XXI.

La lluita continua

Quan el Govern de Papandreu

"L'anell de foc" dels deutes externs.

Distribució gràfica dels Estats en funció del seu deute i dèficit públic (en % del PIB)

Font: Reuters EcoWin 02/2010

va llançar a principis de febrer els seus primers plans de reduir un 10% la despesa pública amb un dur ajustament de l'Administració, els i les treballadores hi van respondre immediatament. El 10 de febrer la Federació de Funcionaris (ADEDY, el sindicat de funcionaris/àries amb 375.000 afiliats/des, afí al PASOK) va cridar els i les treballadores públiques a una vaga general que va paraitzar bona part dels serveis públics, amb un seguiment massiu del 85%. També els i les treballadores de l'aviació civil i el control aeri van sumar-se a la vaga. Les activitats habituals de les grans ciutats van quedar paraitzades i va haver-hi manifestacions als carrers contra els plans del Govern. L'endemà els taxistes convocaven una vaga sectorial.

Dues setmanes més tard, el 24 de febrer, la classe treballadora va fer la segona vaga general convocada per ADEDY, GSEE (la Confederació General de Treballadors Grecs, el sindicat majoritari al sector privat, amb un milió d'afiliats i de tendència socialista) i PAME (la fracció del partit comunista KKE dins del GSEE) amb un 80% de seguiment. A les drassanes i les refineries la participació va ser del 100%. Els bancs, col·legis, instituts i universitats, les oficines de l'Administració, les empreses de correus, d'electricitat i ferrocarrils es van paraitzar totalment. També es van cancel·lar els ferris entre les illes i els vols nacionals i internacionals, mentre que el comerç va baixar la persiana. Els sindicats van organitzar marxas i manifestacions als carrers de les grans ciutats (a Atenes uns/es 50.000 manifestants en dues concentracions) amb lemes com

«El poble és més important que els mercats». El secretari general del GSEE, Gianis Panagopulos, va definir l'objectiu de la vaga com la cancel·lació de les mesures d'austeritat aprovades pel govern.

El 5 del març, quan el Parlament grec va aprovar el dur pla del Govern (pujada d'impostos, retallada de despeses públiques, congelació de les pensions i baixada dels sous dels i les funcionàries) i mentre Papandreu visitava Alemanya per entrevistar-se amb Merkel, els i les treballadores van sortir a una nova jornada de vaga que va paraitzar el tràfic aeri i el transport a les ciutats. També van quedar tancades les escoles i les oficines d'Administració. Els i les empleades dels ferrocarrils, mestres i fins i tot policies es van unir a les manifestacions convocades al sector públic. Els i les manifestants van cremar banderes europees davant la seu de la UE i diversos/es joves van apedregar bancs.

l'11 del març els sindicats dels sectors públic i privat es van unir altra vegada per convocar una nova vaga general a tot el país per afrontar la crisi i les mesures del Govern. Secundada per un 90% dels i les treballadores, la vaga va paraitzar els aeroports, els col·legis i universitats, els hospitals, el transport, les oficines de l'Administració; empleats/des de banca, bombers/es i periodistes també es van sumar a la vaga. Milers de persones van acudir a la manifestació del matí convocada pel PAME amb lemes com «La guerra als capitalistes és la resposta dels obrers», «Que els plutòcrates paguin la crisi», i «Fora les mesures antipopulars». En la

següent i molt més massiva marxa (més de 20.000), convocada per GSEE i ADEDY, va haver-hi enfrontaments entre manifestants i policia, que va llançar gas lacrimògen als i les joves que van apedregar els bancs. Les revoltes van seguir davant el Parlament amb diversos ferits/des i detencions.

Sorgeixen veus dels treballadors i treballadores, i de les classes mitges que es veuen arruïnades, que comencen a enfrontar-se directament a la UE com a instrument imperialista contra el poble grec. El rebuig a la UE és progressiu, encara que el Govern grec i l'oposició dretana estan utilitzant un llenguatge nacionalista, criticant la UE perquè no ajuda directament Grècia a sortir de la crisi. Però ho fan per desviar la ràbia del poble de les mesures capitalistes que ells mateixos estan aplicant; i també per pressionar la UE perquè sigui més «generosa» i menys exigent amb la burgesia grega. El viceprimer ministre, Teodoros Pangalos, en una entrevista a la BBC, va arribar a dir que «Alemanya no té dret a criticar Atenes, perquè és ella mateixa qui va fer naufragar l'economia grega i va matar centenars de milers de persones durant l'ocupació nazi». Aquests discursos poden enfortir els corrents feixistes i xenòfobs i desviar els sentiments antiimperialistes de les masses. L'esquerra té el deure de respondre a la demagògia burgesa plantejant objectius i consignes concretes que clarifiquin la sortida obrera de la crisi: acabar amb la Unió Europea, l'Europa de la capital, lluitar per una Europa dels i les treballadores i els pobles.

Tots i totes amb els i les treballadores gregues

La classe treballadora i la joventut gregues estan responent exemplarment, amb els mètodes de classe, a la crisi que els devasta i les mesures totalment procapitalistes del Govern i de la UE. En aquest sentit, Grècia s'ha convertit en un escenari europeu de prova entre la resistència popular contra l'ofensiva dels governs que volen fer pagar la crisi als i les treballadores, i la determinació imperialista de castigar les classes populars per salvar als bancs i les multinacionals.

Hi ha un interès extrem a aïllar la

resposta de la classe obrera grega de la resta de la classe obrera europea. La forma de procedir de la burgesia no és diferent de la que usen en la lluita de cada empresa, aïllant cada focus de resistència perquè no contagii els altres. Saben que la força rau en la nostra unitat. Patronal, Govern i Comissió Europea sí que estan units en un pla antiobrer, però als i les treballadores ens falten els mecanismes per poder presentar un front internacionalista de classe. A cada estat el Govern s'esforça per explicar que la seva situació és diferent de la grega, i que per tant el que passa al país hel·lè no té a veure amb la realitat de la classe obrera de cadascun dels altres països. Les direccions sindicals europees i de cada estat ajuden en el mateix sentit. Però la realitat és la contrària: si els plans d'ajustament avancen a Grècia, cauran amb més força sobre la resta de treballadors/es europeus/es –siguin o no de la Unió Europea-, per això, des del Comitè d'Enllaç Internacional (CEI), donem tot el nostre suport a la lluita dels i les treballadores i la joventut gregues en les seves justes reivindicacions i fem una crida a la unitat necessària de la lluita de classes a tota Europa:

- **No al pagament del deute als banquers i especuladors internacionals.**

- **Defensa dels salaris, les pensions i els serveis públics.**

- **Nacionalització de la banca.**

- **Nacionalització sota control obrer de totes les empreses privatitzades i els sectors clau de l'economia grega.**

- **Per un Govern dels i les treballadores i popular.**

- **Solidaritat i coordinació entre totes les lluites a Europa.**

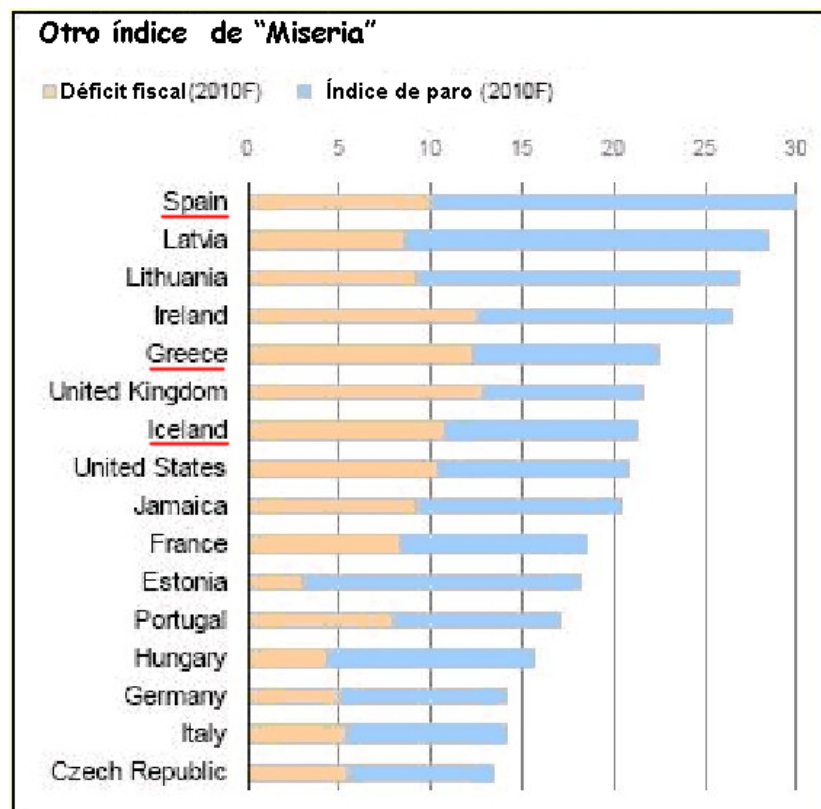
Els i les treballadores islandeses afronten la socialització de pèrdues

No al pagament del deute il·legítim!

Un fantasma recorre Europa: la socialització de pèrdues. A Islàndia, un petit país que no pertany a la UE de poc més de 300.000 habitants, fa uns 12 anys va ser privatitzada la seva banca, que fins aleshores era pública. En 10 anys aquesta banca, amb pràctiques de paradís fiscal, va agafar una mida per valor de 10 vegades el PIB del país (el cost de tots els béns i serveis creats al país en 10 anys) i es va endeutar per valor de quatre vegades el PIB. La fallida d'aquests bancs va arribar el 2008 (la borsa va caure el 77% en un dia i la moneda el 70% en una setmana). El govern va nacionalitzar els bancs reconeixent-ne el deute. Els governs britànic i holandès van rescabalar de les pèrdues als inversors-especuladors dels seus països, i van començar a negociar directament amb el govern islandès el pagament del deute. Les mobilitzacions van fer caure el govern islandès i van haver-hi eleccions anticipades. El govern britànic va aplicar la Llei antiterrorista per bloquejar fons públics i privats islandesos a la Gran Bretanya i va posar Islàndia a la llista de «països terroristes».

Com deia l'organització «El Militant» (la font als enllaços) abans del referèndum: «El deute del govern ha passat del 29% al 109% del PIB. Això significa que la crisi bancària ha costat als islandesos un 80 per cent de tot el que es produeix al país durant un any. La meitat d'aquesta quantitat va a la devolució del deute

acumulat pels bancs en l'últim període. Un 25% del PIB s'ha gastat en «recapitalitzar els bancs», és a dir, substituir els diners que es van gastar retornant préstecs l'any passat. Un altre 10% del PIB s'ha gastat en el Banc Central, les reserves de divises del qual s'han enfonsat a causa de la crisi bancària. És possible que

part d'aquests diners es puguin recuperar amb la venda d'empreses que posseïen els bancs, però amb la situació econòmica actual aquests actius també baixen de valor.»

L'agost de 2009 el parlament islandès va votar una llei que incloïa crèdits de l'FMI i de diversos països per pagar la part del deute als governs de Gran Bretanya i Holanda en 15 anys. 5300 milions de dòlars a pagar al 5,5% d'interès. O sigui, uns 16.000 dòlars de deute per habitant (per a una família de 4 membres, el pagament del deute equivaldria al 25% dels seus salaris). Les mobilitzacions van obligar el president a vetar la llei i a convocar un referèndum el 6 de març, en el qual el 93% dels vots va pronunciar-se en contra. El bloqueig exterior del crèdit ja ha començat, per a doblegar la voluntat dels treballadors i treballadores islandeses.

A més l'atur (multiplicat per 4 en 2 anys) i la pobresa (que en un país fred tenen un caràcter més extrem) fan formar cues pel repartiment de menjar. Les hipoteques, d'uns valors inflats per la bombolla, estaven indexades a la inflació i en euros. En créixer la inflació i devaluar-se la pròpia moneda han augmentat proporcionalment les quotes. 5.000 islandesos/es ja han emigrat.

S'aplicaran o s'intenten començar a aplicar plans d'ajustament als treballadors i treballadores d'Islàndia, l'Estat espanyol, Grècia, Irlanda, Portugal, Estònia, Letònia, Lituània, Hongria, Polònia, Rumania, la República Txeca, Ucraïna, Eslovàquia, Turquia i d'altres llocs d'Europa. L'esquema d'aquests plans d'ajustament és conegut pels treballadors i treballadores africans, asiàtics i llatinoamericans: acomiadaments, reduccions salarials i de condicions laborals; empitjorament de pensions, sanitat, ensenyament i serveis socials; privatitzacions i tancaments de serveis públics i augment d'impostos als treballadors i treballadores. Hem de lluitar col·lectivament per evitar anar parant individualment en la misèria. Per lluitar haurem de passar per sobre dels governs, de les direccions dels partits parlamentaris i de les direccions sindicals. Els diputats/des islandesos/es no van tenir cap problema a votar la ruïna dels treballadors i treballadores islandeses mentre respectaven els patrimonis de la banda no armada que s'ha enriquit amb l'estafa, i mentre respectaven els deutes dels especuladors.

Victor Messeguer

Nota:

Amb cadascun d'aquests dos enllaços s'obre una desena de webs o articles. Citar-los no implica avalar la línia política de la web o de l'autor.

<http://1link.in/lcvmp>

<http://1link.in/jzxls>

Eleccions a l'Iraq

Més fragmentació i noves tasques

El triomf del Moviment Nacional Iraquià (al-Iraqiia), de l'exprimer ministre interí xiïta Ijad Alauí, amb el 28% dels vots i 91 diputats, ha estat la gran sorpresa de les eleccions generals del 3 de març a l'Iraq. Alauí, que a les eleccions de 2005 havia obtingut només el 8% (21 diputats), aquesta vegada es va unir amb el vicepresident sunnita Tariq al-Hashimi i també va captar el suport de líders sunnites com Saleh al-Mutlaq i Dhafir al-Ani -tots dos membres del parlament, però desqualificats aquesta vegada per les seves suposades simpaties cap al Partit Baaz (la Institució de Responsabilitat i Justícia, controlada pels xiïtes proiranians va desqualificar més de 500 candidats per la seva afinitat amb el Baaz). Al-Iraqiia va emprar un discurs secular i nacionalista, va recollir els vots no només de sunnites que es van abstenir en les eleccions anteriors, sinó també de xiïtes cansats del sectarisme, la corrupció i el mal govern d'Al-Maliki.

La segona novetat de les eleccions va ser la ruptura del front xiïta. El partit d'Al-Maliki (Dawa) d'una banda, i el d'Al-Hakim (Consell Suprem Islàmic de l'Iraq, CSII) i Muqtada al-Sàder per l'altra, aquesta vegada es van presentar per separat, preparant així el triomf d'Al-Maliki. Dawa va assolir el 27,4% dels vots (89 diputats), mentre l'Aliança Nacional Iraquià (CSII i el Moviment Saderista) el 21,5% (70 diputats). Encara que hi havia rumors que la ruptura era un frau de cara a les eleccions i que el Govern iranià els obligaria a formar govern junts després de les eleccions, a les files de l'Aliança el rebuig a la presidència d'Al-Maliki és prou forta per impedir que Dawa sigui qui decideixi la composició i el programa del govern. El desencantament entre els xiïtes ve d'anys enrere, quan el 2008 el Govern d'Al-Maliki va arrabassar Bagdad i el Sud, juntament amb les forces d'ocupació nord-americanes, a l'Exèrcit del Mahdi d'Al-Sàder en nom de la lluita contra el terrorisme i la inseguretat. El curiós era que les milícies Bàder del CSII havien col·laborat amb el Govern en aquesta operació. Però el CSII va perdre les eleccions regionals de 2009 a tots els seus feus en el sud del país, així que va haver de reconciliar-se amb al-Sàder para plantar cara al Dawa a les generals. El gran guanyador de les eleccions entre els xiïtes ha estat el Moviment Saderista, que va aconseguir 40 de les 70 cadires de l'Aliança.

La novetat al Kurdistan va ser l'aparició del partit Gorran (Canvi) que va trencar la unitat kurda i va obtenir un 4,42% dels vots, amb 8 diputats, enfront de l'Aliança Nacional Iraquià, formada pel partit Democràtic del Kurdistan, de Barzani, i la Unió Patriòtica de Kurdistan, de Talabani (15,7% i 43 diputats). Gorran, una ruptura de la UPK de fa anys, afebleix sobretot la possibilitat de renovació de Jalal Talabani

com a president de la república. No obstant això, és molt possible que Gorran s'ajunti amb l'Aliança kurda al parlament per defensar el federalisme dels kurds davant un govern més centralista, i així, pot ser la clau en la formació del nou gabinet. Les negociacions per formar el nou govern poden trigar uns quants mesos perquè, a més d'altres problemes, el federalisme nacionalista dels kurds juntament amb el federalisme sectari de l'Aliança Nacional Iraquià (recolzada per l'Iran), xoquen amb els plans centralistes tant d'Al-Maliki com d'Alaui (recolzat pels EUA).

La resistència

La resistència contra l'ocupació no va participar en les eleccions perquè les qualifica d'il·legals, ni va donar suport a cap partit determinat, però a diferència de les del 2005, aquesta vegada no va organitzar operacions per impedir la votació, així que ha estat determinant en el triomf d'al-Iraqiia. D'altra banda els corrents anti-ocupació estan en procés de convergència des de fa anys per crear un Consell de Coordinació política. Grups armats com el Front Jihad i Alliberament (òrgan polític de la plataforma Front Patriòtic Nacionalista i Islàmic, en línia amb el Partit Baaz), el Front Jihad i Canvi (recolzat per l'Associació d'Ulemes Musulmans, el secretari general dels quals, el xeic Harez al-Dari, és representant polític del Front), el Consell Polític de la Resistència Iraquià (instància política de l'agrupació armada Front Jihad i Reforma) i el Congrés Fundacional Nacional Iraquià (una plataforma de més de 20 associacions civils i partits polítics)

tracten de construir una plataforma política conjunta basada en el rebuig a l'ocupació i la reconstrucció democràtica i sobirana del país.

La resistència armada, que se separa acuradament dels atacs indiscriminats i contra civils d'al-Qaida, s'està plantejant participar en el procés polític després de la retirada total de les forces d'ocupació el 2011, aprofitant el seu prestigi popular. Però tampoc no vol la tutela de l'Iran sobre l'Iraq després de l'ocupació, per això un nou govern xiïta sectari i proiranià pot provocar nous xocs entre la resistència i l'exèrcit iraqià, fins a arribar a una guerra civil en la qual la posició del govern autònom del Kurdistan pot ser clau.

Els grups iraqiàns antiocupació celebraran una trobada internacional a Gijón els dies 18 al 20 de juny d'aquest any sota el títol 'Conferència de la Resistència Política Iraquià' per difondre un projecte polític conjunt de recuperació de la sobirania de l'Iraq.

Classe obrera

L'ocupació imperialista, la fractura ètnica i sectària del país i la col·laboració dels principals partits ètnics i religiosos amb les forces d'ocupació, no han permès fins ara que es construís una direcció obrera que pugui combatre per l'alliberament i sobirania de l'Iraq. El Partit Comunista de l'Iraq, que va participar en les eleccions sota el nom d'Unió del Poble (Itihad al-Shaab) no va obtenir un vot significatiu; el Partit Comunista Obrer es va abstenir.

Però hi ha una sèrie de senyals que mostren el ressorgiment del

sindicalisme al país. Els dies 13 i 14 de març de 2009 es va organitzar la primera Conferència Internacional del Treball a Erbil (Kurdistan). Tres sindicats majoritaris (la Federació dels Treballadors del Petroli, l'Associació de l'Electricitat i la Federació General dels Consells i Sindicats de Treballadors) hi van signar un acord per crear una confederació sindical amb el lema «Un món millor pot ser amb els treballadors».

Un dels principals objectius del sindicalisme iraqià és aconseguir la legalització dels sindicats (la majoria funciona en la clandestinitat) i el dret de vaga, perquè la il·legalització de la vagues al sector públic (70% de l'economia iraqiàna és estatal, inclòs el sector petroli) imposada per Sadam és un dels pocs codis de l'era de d'abans de l'ocupació que l'imperialisme va mantenir sense canvis. Un sindicalisme fort no només constituïria un seriós impediment per a la privatització dels recursos (petroli i gas) i les empreses iraqiànes (energia, comunicacions, transport, etc.) per a l'imperialisme, sinó que també superaria la divisió ètnica i religiosa de la classe treballadora.

Amb les eleccions del 7 de març s'obre un nou període a l'Iraq per a la resistència i la classe obrera, amb noves tasques per superar la divisió que imposen l'imperialisme i els governs titelles sobre el poble iraqià.

Muhittin Karkin

Resultados de las Elecciones para el Consejo de Representantes, 7 marzo 2010

Alianzas y Partidos	Votos	%	Diput.	Observaciones
Movimiento Nacional Iraquí (al-Iraqiia)	2,631,388	25,87%	91	Iyad Allaui (Seculares chiïtes y sunïtes, nacionalista)
Coalición Estado de Derecho	2,620,042	25,76%	89	DAWA (Chii), Nuri al Maliki, Primer Ministro
Alianza Nacional Iraquí	1,976,412	19,43%	70	CSII + Movimiento Sadr (Chii, pro Irani)
Alianza Kurdistaní	1,553,667	15,27%	43	PDK + UPK (Barzani y Talabani)
Movimiento para Cambio (Gorran)	443,871	4,36%	8	Ruptura de UPK
Alianza de Unidad de Irak	295,226	2,90%	4	Chiïtes seculares y Movimiento de Despertar, Sunni, Milicias tribales
Frente de Acuerdo Iraquí (al-Tawafuq)	276,733	2,72%	6	Partido Islámico Iraquí (PII), Árabes Sunïtes, ex Baazistas
Unión Islámica Kurdistaní (Etihad)	230,742	2,27%	4	Partidos islamistas de Kurdistán
Grupo Islámico de Kurdistán	143,79	1,41%	2	Mulás sunïtes de Halabcha
Minoridades	61,153		8	
Total (participación 62.4 %)	10.171.871		325	—

Palestina. Resistència contra els fets consumats

Cap a la tercera Intifada?

El govern de Netanyahu, en coalició amb la ultradreta, pretén una política de fets consumats, avançant en la colonització dels territoris ocupats palestins de Jerusalem i Cisjordània. Alhora estreny el setge sobre Gaza, que en les darreres setmanes ha tornat a ser blanc de bombardejos. Amb una Autoritat Palestina girada contra la lluita del seu poble, i amb la divisió interna consolidada, Israel pretén accelerar el seu projecte fundacional de neteja ètnica. Però a l'altra banda comencen a aparèixer signes d'un moviment de resistència que podria convertir-se en una nova Intifada.

Els darrers mesos el govern israelià ha impulsat la «judaització» de Betlem, d'Hebron i ara de Jerusalem. A més dels projectes de construcció de 1.600 vivendes de colons als barris àrabs de la capital, les darreres setmanes s'han encadenat una sèrie de provocacions a les zones més emblemàtiques de la ciutat vella. El 28 de febrer un grup de colons ultraortodoxos entrava a l'esplanada de les mesquites per reivindicar-la com a patrimoni israelià, moviment que va provocar una protesta amb desenes de detinguts palestins/es. El 16 de març milers de palestins/es de tots els barris de Jerusalem Oriental van sortir al carrer responnent a la crida del govern de Hamas a Gaza per denunciar la inauguració de la sinagoga d'Hurda a la Ciutat Vella, amb accés directe a l'esplanada, amenaçada al seu torn per la construcció del temple de Salomó. Imatges que recordaven les de la primera Intifada es van repetir durant tota una setmana a Jerusalem i les principals poblacions de Cisjordània, sota l'ocupació. Israel va desplegar més de cinc mil soldats i de 3.500 policies, amb centenars de colons,

per reprimir les mobilitzacions. Hi va haver més d'un centenar de ferits entre els manifestants.

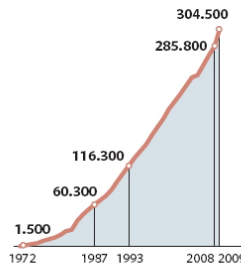
Un altre front contra la política de fets consumats del govern Netanyahu s'ha obert dins del territori israelià, amb les mobilitzacions dels i les palestines que viuen a Israel com a ciutadanes de segona. El 31 de març hi va haver importants manifestacions tant als territoris palestins de 1948 (avui Israel) com als territoris ocupats i a Jerusalem, en motiu del Dia de la Terra Palestina. Totes van ser fortament reprimides. Uns 8.000 palestins/es amb ciutadania israeliana imposada van manifestar-se, desobeint la

prohibició d'exhibir les seves banderes, a Sajnin, Galilea, el punt on va esclatar la Intifada de 1976 contra la usurpació de terres, un episodi que els i les palestines continuen commemorant cada any. A la repressió de les manifestacions a Gaza un noi de 15 anys va morir a mans de soldats israelians.

Novament a Gaza s'alça la resistència contra l'ocupació. Els tancs van entrar a la Franja i en el xoc va morir un soldat i un dels militars israelians amb més prestigi, el segon del temut batalló de la Brigada Golani, que s'havia destacat en la massacre de l'hivern de 2008. Després del llançament des de la

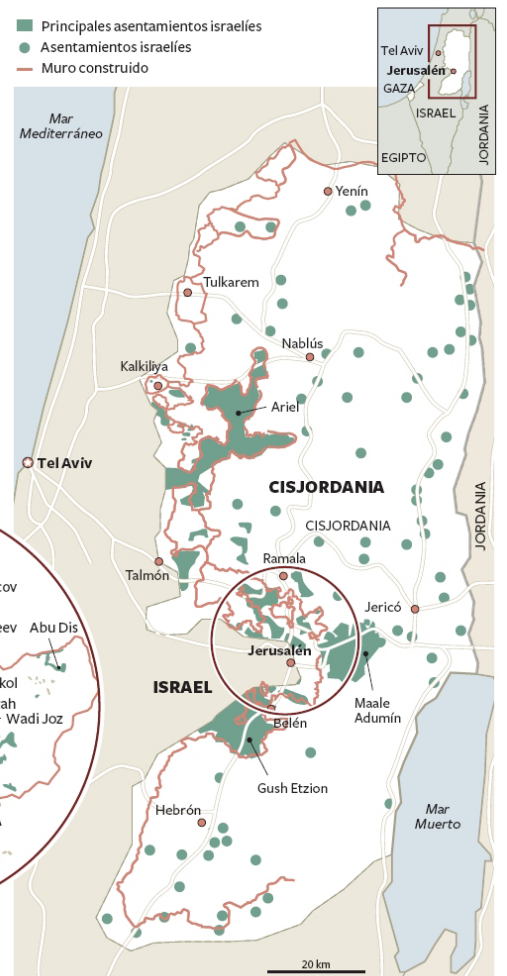
Asentamientos en Cisjordania

EVOLUCIÓN DE LOS COLONOS

ASENTAMIENTOS EN JERUSALÉN ESTE

- Línea Verde: Separa la parte israelí (oeste) de la parte árabe (este)
- Muro
- Asentamientos judíos
- Poblaciones palestinas

Fuente: elaboración propia.

EL PAÍS

Franja de diversos coets casolans contra les colònies, va començar una nova ofensiva amb bombardejos sistemàtics amb avions no tripulats, helicòpters Apache i caces F16 (de fabricació nord-americana) que han acabat amb objectius tan estratègics com una fàbrica de formatge. El primer balanç parlava de cinc morts i desenes de ferits.

L'Autoritat Palestina, contra el seu poble

Mahmud Abbas, president de l'ANP, va ordenar que es desplegues la policia palestina -organitzada i entrenada pel tinent general nord-americà Keith Dayton- per reprimir les mobilitzacions i impedir que s'estenguessin al conjunt dels territoris ocupats. L'ANP també ha mantingut un silenci còmplice davant dels atacs sobre Gaza. Fa anys que l'Autoritat Palestina s'ha convertit en un obstacle en la lluita contra l'ocupació. Buscant un acord impossible amb Israel, només ha servit per imposar la repressió interna, estendre la corrupció i, els darrers anys, posar una pseudoadministració al servei de l'enfrontament entre Hamas i Fatah. Abu Mazen i el primer ministre Fayyad son homes escollits pels EUA per fer aquesta feina bruta. La feina d'imposar per la força el que el poble palestí no accepta: que tants anys de lluita s'acabin en una administració plegada a l'ocupant i un territori format per bantustans on la gent és presonera a casa seva. Resultat de la trampa dels Acords d'Oslo, que no van donar sortida a cap dels problemes nacionals palestins, l'ANP és només un obstacle en el camí, que cal desmantellar per tornar a les estructures de coordinació de la resistència contra l'ocupació. No sabem quan esclatarà la tercera Intifada, però el que ningú no dubta és que serà un crit contra l'ocupació i alhora contra els seus agents dins el poble palestí.

Cristina Mas

Netanyahu contra Obama?

Els darrers dies s'han produït tensions entre Obama i el govern d'Israel que han tingut un fort ressò mediàtic. L'anunci de l'ampliació de la colonització de Jerusalem durant la visita del vicepresident Biden va ser una galleda d'aigua freda a la política d'aproximació dels EUA als governs àrabs. Però les discrepàncies no responen a projectes diferenciats: Israel segueix essent la principal garantia dels interessos nord-americans en un punt clau del planeta. Si hi ha tensions és perquè la conjuntura no és igual per tothom: Obama necessita desesperadament la complicitat dels governs de la zona, particularment de l'Iran, per sortir dels pantans de l'Afganistan i l'Iraq. Com va declarar fa uns dies el General David Petraeus, cap del comandament central militar dels EUA, «el conflicte palestí fomenta sentiments antinord-americans, a causa de la percepció de favoritisme d'EUA cap a Israel. La còlera àrab per la qüestió palestina limita la força i la profunditat de la cooperació dels EUA amb governs i pobles de la zona i afebleix la legitimitat dels règims moderats al món àrab». Per aquest motiu Obama intenta forjar-se una imatge entre les masses àrabs i musulmanes de «pacificador» a Palestina. Netanyahu, en canvi, vol aprofitar la divisió palestina i la complicitat de l'ANP amb l'ocupació per avançar en els seus plans de colonització del territori, amb una política de fets consumats. Mentre els diaris encara estaven comentant que la Casa Blanca no havia emès cap fotografia de la trobada d'Obama amb Netanyahu a Washington, el 24 de març els EUA votaven contra una resolució del Consell de Drets Humans de l'ONU de condemna a la política d'Israel als territoris ocupats palestins i dels alts del Golan.

No es pot oblidar, a més, que Israel no és un tema de política exterior nord-americana, sinó un afer intern: més de la meitat de senadors/es i un terç de membres de la cambra baixa van assistir a la reunió de l'AIPAC, el principal lobby jueu als EUA.

Entrevista amb Fayez Elemare, de la Unió Independent de Comitès Obrers Palestins de Gaza

«A Gaza, no hi ha cap diferència entre Obama i Bush»

El 27 de març entrevistàvem via telefònica els companys de Gaza per conèixer de primera mà la situació.

Lluita Internacionalista. Quina és la situació actual a Gaza?

FE.- Forces militars especials, vestits amb roba àrab, van entrar a Khan Younis. Van morir dos palestins i dos soldats israelians. Els bombardejos han destruït camps i moltes cases: els F-16 i els helicòpters desapareixen de manera indiscriminada, sense avís previ. Ara hi ha calma, però sabem que tornaran a atacar.

LI.- Fa uns dies hi va haver manifestacions en motiu dels 1.000 dies de bloqueig sobre Gaza.

FE.- Sí. Va venir el secretari general de l'ONU per demanar que s'aflluï el setge. Però la gent està molt decebuda dels governs del món, perquè cap d'ells es preocupa del que està passant a Gaza. Tampoc la Lliga Àrab. Egipte construeix un mur subterrani per aïllar-nos encara més i bloqueja

l'entrada d'ajuda internacional. Hi ha molta frustració.

LI.- Com afecta el bloqueig la vida diària de la gent?

FE.- La vida aquí es molt dura. No hi ha electricitat, només en tenim dues hores al dia. No hi ha gasolina. Manquen el ciment i els materials de construcció. No tenim medicines ni material mèdic: més d'un centenar de persones han mort per manca d'assistència. No podem sortir, ni tan sols els malalts. Tenim un 80% d'atur, segons el Banc Mundial, i un 90% segons l'ONU. Hi ha més de 100.000 aturats. Volem feina, no pas ajuts internacionals. Hi ha feina a la construcció, però no tenim material. També a la pesca, però Israel no permet als vaixells allunyar-se de la costa. N'hi ha que se'n van a treballar als túnels: és molt perillós, però és l'única manera d'entrar menjar i materials. Si Egipte construeix el mur subterrani ens morirem de gana. Israel es vol desfer de Gaza i passar el control a Egipte, que es limita a executar les ordres d'Israel i dels EUA.

LI.- Com valoreu les discrepàncies entre Obama i Netanyahu?

FE.- Amèrica és Amèrica, sigui qui sigui el president. Obama no està disposat a aturar els assentaments ni a aixecar el bloqueig de Gaza. És la mateixa política que Bush: no hi ha cap diferència.

LI.- Com veieu Hamàs i Fatah?

FE.- Cap d'ells no defensa els treballadors.

LI.- Quines són ara les principals activitats de la UICOP?

FE.- Seguim concentrats en ajudar els treballadors aturats. També estem organitzant amb altres sindicats una manifestació cap a la frontera amb Israel pel proper Primer de Maig. Hem de denunciar el bloqueig que ens impedeix tenir feina.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-38- 2100220515** (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de **Lluita Internacionalista**. Dip. legal **B-48673-2001**. **Lluita Internacionalista** no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
 Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
 Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
 e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional.

